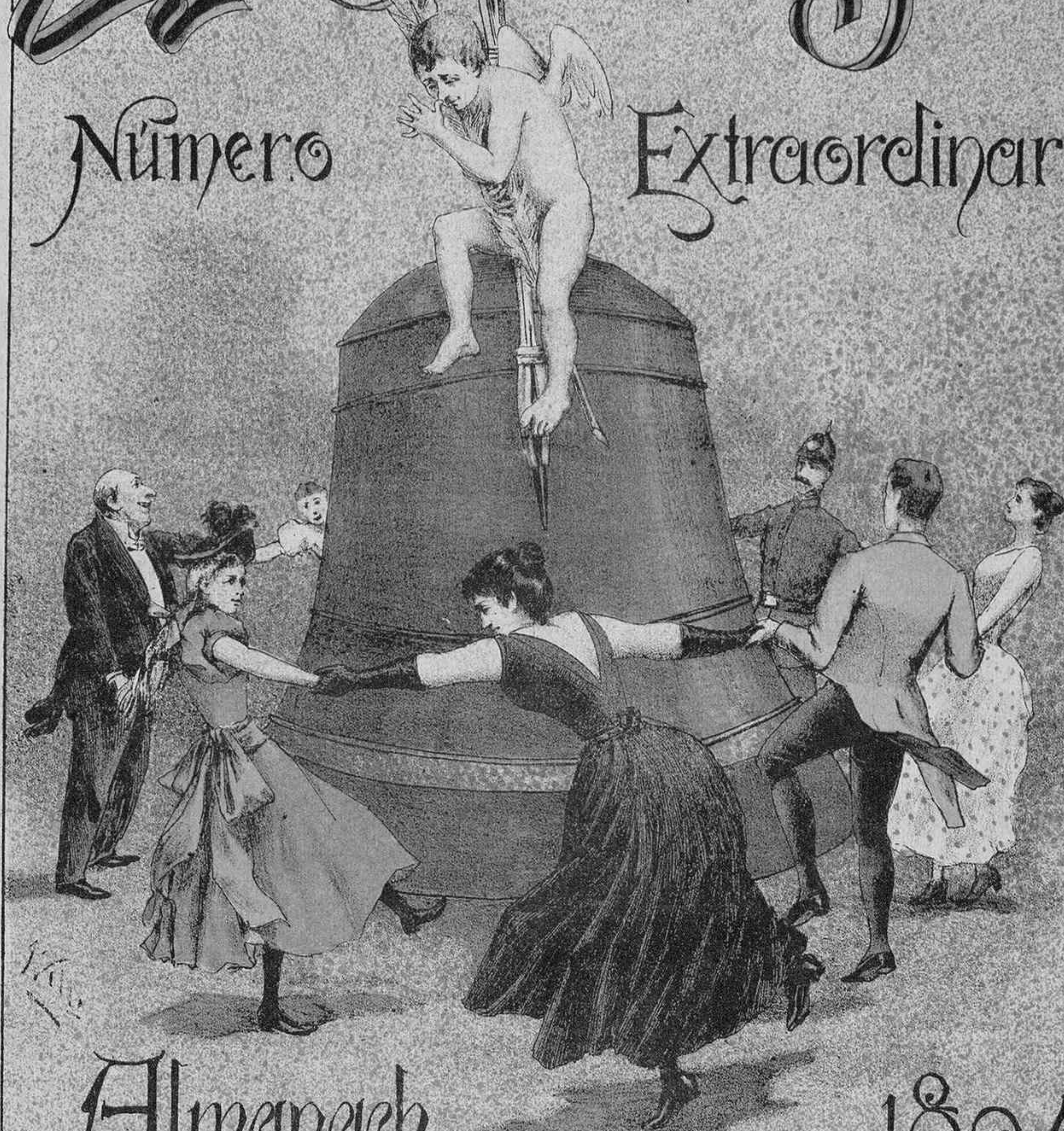

La Cometa

Número

Extraordinari

Almanach

1894

NÚMERO 281 EXTRAORDINARI

ALMANACH

DE

LA TOMASA

pera 1894

TEXT DE LAS PRIMERAS PLOMAS DE CATALUNYA

ILUSTRACIONES PER LOS SENS RIVALS ARTISTAS DE NOSTRA TERRA

NOTA BENE.— S' ha suprimit lo Calendari per creurer que tothom ja sab lo día de la seva festivitatt. En cas de queixa, l' any que vé los ne *donarém* dos.

Preu: 1 R A L

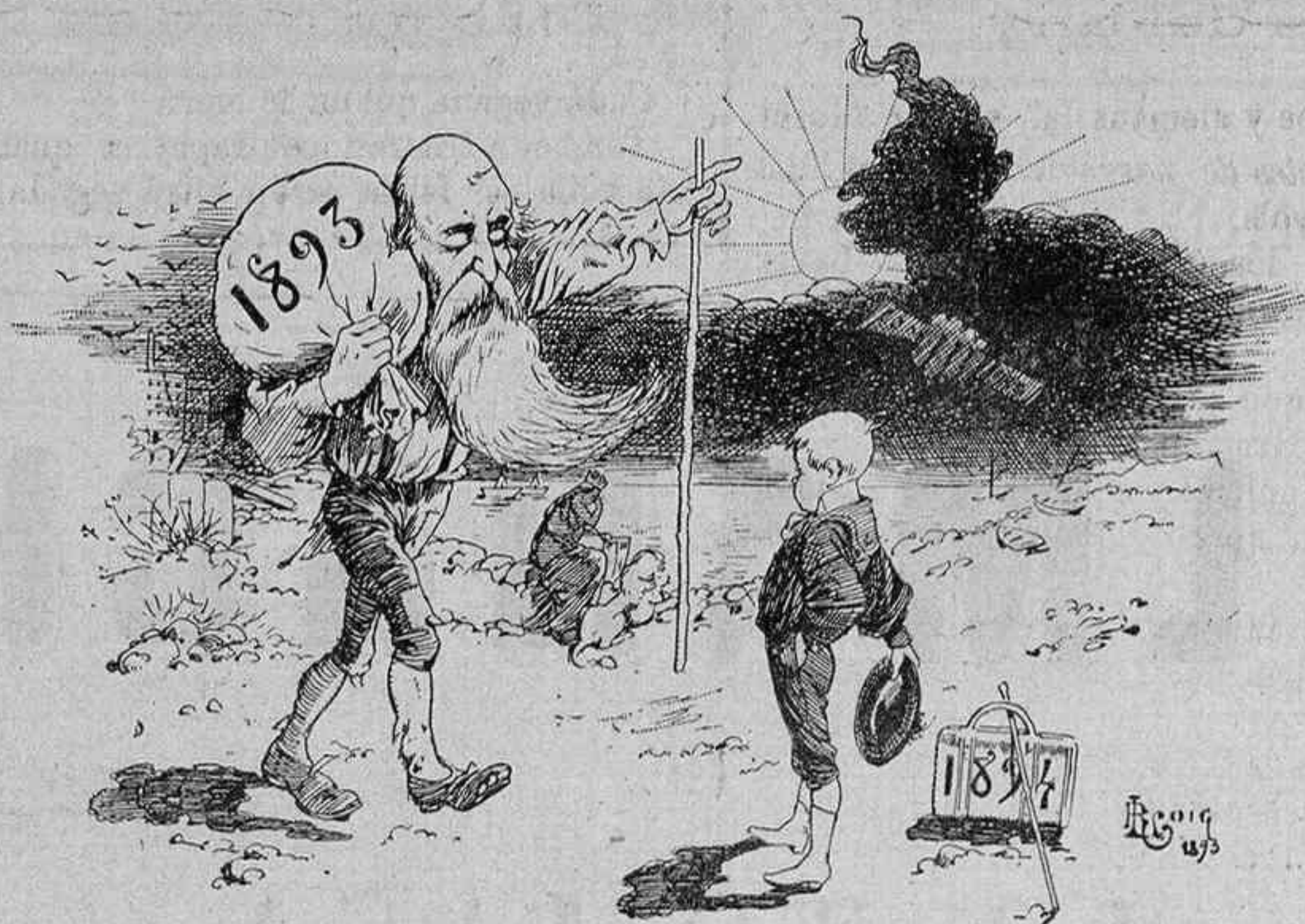
BARCELONA

LITOGRAFIA BARCELONESA

DE

RAMÓN ESTANY

5, CARRER DE SANT RAMÓN, 5

JUDICI DEL ANY

Los confesso qu' ara sí
que no sé còm comensá;
pus si clá 'ls ho tinch de dí,
no sé 'l qu' ha de succehí
ni en qué, tot, la donará.

La máquina universal
es un rellotje espatllat,
y la nostra societat
un capdell embolicat
que no s' hi troba 'l ramal.

Del modo qu' aném, 'ls dich
que rumiant lo cap se m' obra,
y no sé, pensant un xich,
si convé més lo ser pobre
ni si convé més ser rich.

La anarquía es una taca
d' oli qu' escampantse va;
y á pesar de que s' ataca,
haurém de dú, á no tardá,
lo combregá á la butxaca.

Jo ja he pres lo meu partit
per aminorá 'ls perills,
qu' hasta m' ahorrará 'l vestit,
y es que jo, la dona y fills
no 'ns mourém may més del llit.

Y així també del trancasso
'ns lliurarém, que á la trassa
vindrá, ab lo griso que passa,
y fora pòr de cap classe
de que 'ns despulli 'n Gamasso.

Ara, ab tót lo referent
al cel y lo seu vehinat
no 'n vuy dir res, francament;
recordo que l' any passat
vaig quedar molt malament.

—Tal més farà sol, vaig dí,
y 'l sol s' en va aná á dá 'l vol;
—plourá 'l quatre de Juliol...
y aquell día va fe un sol
que á la sombra 'ns va rostí.

Fins una pluja d' estrelles
sé que vaig profetisar,
y si no van caurer ellas,
á n' al carrer d' en Gatuellas
un test 'm va reventar.

Conque ja ho tenen entés,
qui pretenga saber rés
que begui ab un' altra font,
que ho preguntí á n' en Noerleson
que ho sab... iguai que vostés.

Jo sols diré que al istiu
fará calò, si es que 'n fa;
que després l' hivern vindrá;
y 'l demés que passarà
ja ho veurá qui siga viu.

Qui per Nadal no hagi mort,
encare que vagi alerta,
y estiga bó, gras y fort,
ja pot dí ab la boca oberta
que haurá estat de molta sort.

SERRALLONGA.

Festas del any

Las farán los inglesos y alemans al senyor Moret per haberlosi fet *tractes de parroquiá* en perjudici dels productors espanyols.

També 'n celebrarán los concejals nous per haver lograt desatendre los negocis de casa seva en benefici de la ciutat.

Los sagastins, 'l dia que 's canti lo *Tedeum* per la malaltia del *peroné* del Gran Orient.

Los acreedors del Municipi per los festejos á Colón després de la sessió qu' aprobi los comptes sense rebaixar un céntim.

Los arrendataris de las cédulas personals lo día del balans qu' *arrojará* de beneficis la mitat del cuyro dels pobres ciutadans.

Los alts empleyats de la Trasatlántica cada vegada que cobrin las sevas mensualitats fabulosas, mentres los accionistas beuhen á galet per falta de copas.

Lo senyor Gamazo, á l' aniversari de la promulgació dels seus projectes que s' han fet casi duenyos de las fincas dels espanyols.

L' esposa de 'n Margallo per lo contenta qu' está de la resolució qu' ha obtingut la seva pretenció de viudedat.

Los ascendits en mérits de guerra en los assumptos de Melilla.

Lo carnicer de Saragossa.

Los cómichs cada vegada que deixin lo dos per cent de contribució sobre los seus sous.

Y finalment:

La gran festassa lo día qu' arribi á Espanya lo Pacificador de Manilla ab lo caball del Sultan entre camas, rodejat del seu aguerrit Estat Major, victorejat per lo entusiasme general, cuberta la carrera de flors y violas, disparos d' assí, disparos d' allá, jochs de cunya y de baldufa y altres que s' anunciarán per cartells.

Y al mitx d' aquella galana festa, que banyará 'l sol ab sa llum de plata y grana, s' hi veurá 'l poble espanyol mústich, sech y mort de gana.

Festas majors

Cada día ho será per los directors de Consums, inspectors, comisionats d' obras públicas. etc.

Per l' empresa de *Eldorado* cada cop que 's canti *El duo de l' Africana*.

Per lo *Circo Barcelonés*, cada vegada que fassin *L'Etoile de Paris*.

Per los que treguin la grossa de Madrit.

Per los gendres lo día de la mort de las sevas sogras.

Per los enterra-morts si ve 'l cólera.

Per los metjes en aquestos temps de frets.

A Marruecos lo día que hi arribi l' embaxada espanyola.

Estacions

Molt mal arregladas; principalment las del Ferro-Carril de Fransa.

Dias qu' es treu ànima

Cada vegada qu' un se mori.

També 'n treurán los drapayres quan los botons sigan vells per ferlas servir altra vegada.

¡Los meus fills! Qui sab lo que 's pensan que 'ls vaig á fer...

Ciclons y Vendavals

Bufarán fort á casa dels pobres lo día que s' acabi 'l pá.

També n' hi haurá en los balls del carrer de Ramalleras y en altres de la mateixa índole.

Al carrer de l' Alba quan algú 's negui á pagar la cuota.

Entre matuters y burots, casi diariament.

Eu lo Bolsin los días de baixa de valors.

Calma chicha

En la plassa de Catalunya las nits de fret.

En lo café del Lion d' Or.

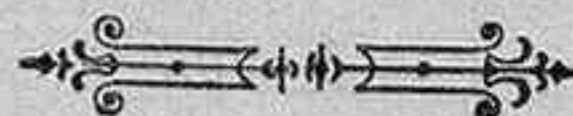
En la taquilla de Calvo-Vico los días de feyna.

En los assumptos de Melilla.

En lo *peroné* de Don Práxedes.

En lo curs dels telegramas.

En la segona representació del drama *Jesús* ab decorat de la *Magdalena*.

La derrota dels nanos

SONET

Contan que 'ls nanos van juntarse un día
molt enfadats per creures desatesos,
y van quedá en sa junta compromesos
á exterminar tot quant sobressurtia.

Tot lo alt y agegantat caure debía;
guerra al relleu y á los colors encesos;
sols lo ními y borrós, per 'quells malmesos
d' inteligencia y cor, ser bell podía.

Pera lograrho, van llensars' rabiosos,
á volcar, apoyantse en sos defectes,
las grans obras del Art, y quan joyosos
ja creyan ells lograts sos braus projectes,
de Miquel Angel lo Moisés va alsarse
y en formigas tots ells van transformarse.

FREDERICH SOLER.

—Jo ja la culliria pero... ¿y si á dins hi ha un petardo?

ACUDIT

Un quinto un día de pluja estava quadrat al mitx
de la plassa.

—¿Qué fa vosté aquí? li pregunta un sargento que
acerta á passar.

—Saludo á la pluja.

—¿Qu' ets boig?

—Com he llegit al diari que las plujas son *generals*
en tota Espanya...

—Si 'n Pepet m' enganya ja sé que 'm toca fer l' ofici
d' aquesta.

¿DELIRI?

DESENGANYAT... ja del mon
sols me queda la creencia
de que lineix ma existencia
sens que 'm causi greu dolor
lo morir, ja que no goso
lo que gosan altres sers
que disfrutan dels plahers
de la ditxa y de l' amor.

Jo no mes veig en las donas
infelissas criaturas
carregadas de pinturas
per poguernos enganyar.
Y tan sols veig que menteixen
quan 'ns fan demostracions
que 'ns escitan las passions
y nos donan malestar.

Per xó fujo del bullici
per no veure tant enredo;
y llavors tot sol me quedo
tristament á meditar.
Y no hi ha rés que 'm conmogui
ni per rés del mon suspiro;
potser dirán que deliro...
¡Donchs deixeme delirar!

LLUIS SALVADOR.

ULTIMAS ESCENAS D' UN DRAMA

H

a un vent que no respecta cap barret.

A las pobras donas que van pel carrer 'ls hi embolica las faldillas, privantlasi de donar un pas, ó las empeny fentlas caminar massa.

Los escombradors, *en vista* de que ja troban la feyna llesta, s' entornan cap á casa la Ciutat ab las dinadas á la *funerala*.

Un senyor vellet, (que ja no deuía pensar ab aquestas cosas) s' encanta mirant las polacas d' una noya y quatre tristos travesos de mitja blanca, fica un peu dins d' un sot y ab lo brinco que pega per treurel hi enfonza l' altre.

Los esquixos qu' aixeca se 'n van á parar á las vidrieras d' un barber en lo mateix instant que l' amo surt á la porta, estent lo bras y mira al cel ficantse á dins tot confós no sapiguent entendre com diantre la pluja que tenía de caure per sobre li ha mullat per sota lo palmell de la má.

Acto continuo se sent un tró que pareix que dugui al darrera tota la seva descendencia, porque 's disminueix y s' acaba débil y mesquí, que més soroll fan al pis de sobre quan enretiran una cadira.

L' ayre xiula, y buscantse acompanyament fa dringar las bacinas de la barbería inquietantse una ab l' altre.

En vista d' això surt lo fadri, s' enfila dalt d' una cadira, las despenja y 's fica á dins.

No se sap quin' hora es: porque encare no ha sonat en lo campanar, lo vent ja se l' ha emportada á la Bordeta.

Y 's posa á ploure; l' aygua cau abundanta y de gayrell, ratllant l' espay com los *caídos* d' un cartipás.

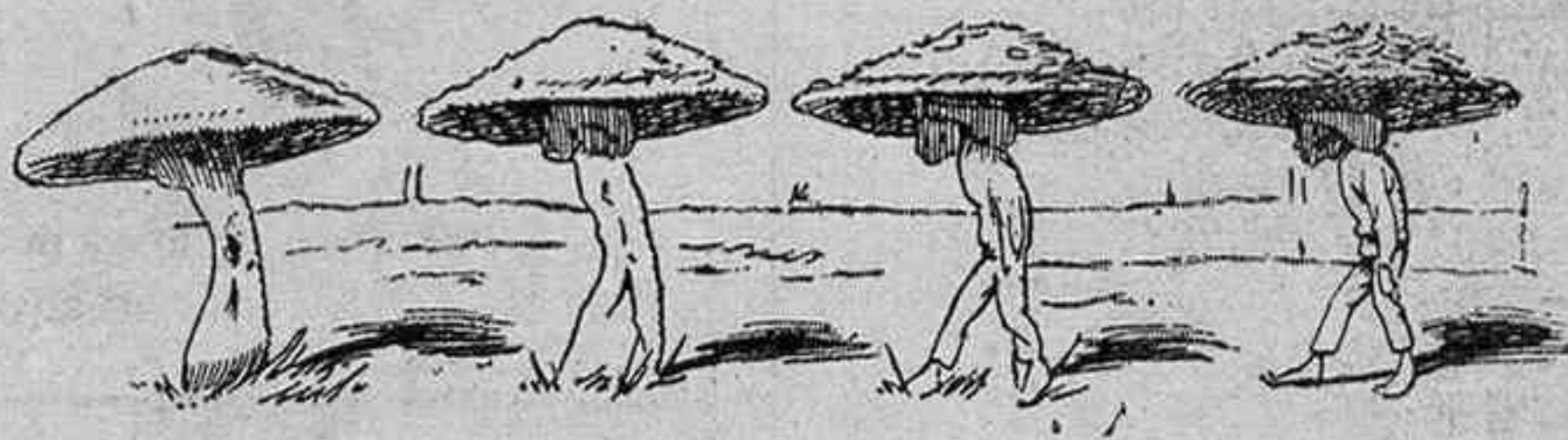
Un home embossat en una capa madrilenya ab giras de color de sanch se passeja amunt y avall de l' *acera*. Un bolet d' alas amplas, molt tirat en avant, li tapa 'ls ulls; l' embós de la capa li amaga mitja cara.

Quan algú li passa pel costat se tapa més y se 'l mira de reüll com amenassantlo de mort si 'l descubreix.

Fosqueja; plou, y lo vent no para. Del cap de vall del carrer 's veu venir un home molt depressa que porta una forqueta al coll: se para un' estona y 'l carrer queda il·luminat á mesura qu' avansa. Cuytém á dirho, que no m' agafessin por, es lo fanaler.

Al arribar vora del embossat, aqueix vol aturar-lo: lo fanaler sempre de frente li contesta tot marxant: —Dos quarts de sis.

L' embossat fa un mohiment d' impaciencia, 's fica dins d' un portal, s' espolsa la mullena del barret que

li ha tombat las alas cap avall, llença un sospir que feya nosa als altres, y desseguida s' ajup per ferse un doblech als pantalons.

A l' entrada del devant s' obra lo cancell ab un repich de campanetas y apareix com un bulto que ab la fosca no més se li veu lo devantal blanch.

—“Phs”—fa 'l bulto.—“*Voy*,” diu 'l de la madrilenya traspasant lo carrer y ficantse dins de l' entrada.

Lo vent que fins ara había bufat, de repent pert la respiració, y no se 'l sent més.

A dins de l' entrada s' ouhen gemechs y sospirs y consols y rialletas:—No plori, senyoret; d' u ella; (á la quèrta es la ninyera de la casa); la senyoreta encara l' estima.

—M' estima y 's casa ab un altre! murmura l' embossat ploriquejant y fent duas veus com un fluviol.

—No plori, senyoret Paquito, oblídila, si es servit, no 's despacienti.

—¿Que 's casa, m' has dit? replica asserenantse tot ab un plegat y agafant ab forsa la munyeca de la ninyera: ¿Quán, ahont, en quin' hora? ¿Qué fa ella; qué diu? respón, cuyta.

—Ella plora, pero ab l' amohino dels vestit casibé no te temps.

—¿Y ell qué dlu; qué fá; qué pensa?

—Oh, eli tot lo día ab lo puro á la boca, y s' en vol anar á París ab la senyoreta.

—¡Oh rabia! ¿qué fer? A quin' hora 's casan.

—A las sis.

—Donchs bé: dígalí que jo á tres quarts ja seré

mort. ¡Xist! ¡Calla!... Té, donali aixó de part meva será 'l primer y l' últim. Y l' embossat 's desembossa, abraça la ninyera y li vol fer més caricias; mes ella fa un xiscle, fuig, lo cancell se tanca fent ganing, ganing, ganing y ab la rebolada que porta dona una patacada als talóns del desgraciat amant.

Aqueix s' encamina darrera Palacio se 'n entra á ca 'n Roca y demana tres unsas de matzinas.

En un llit de ferro; ab estrenya-caps de madapolán, la cara molt groga, los ulls enfonzats, descolorits los llavis, s' está arrupidet, sense fer gayre bulto, l' embossat del altre vespre. Fa un badall, després un altre, alguns més desseguida, y, tant se val que no 'ns hi fixém porque 's veu que devía tenirne un dipòsit y ara 'ls hi dona eixida.

En la tauleta de prop del llit hi ha una escudella plena de caldo que fumeja; al costat una capseta de confitura de codony mitj buyda, ab un ganivet de postres que s' hi te tiesso.

Li van errar lo veneno y ara fa tres días qu' está més sossegat. Lo metje, que també deu entendre en malalties d' amor, diu que 'l restablirà no més que ab confituras y caldos de la reyna.

Ella, la fulana, ja es casada. ¡Ay pobre xicot lo día que ho sápigam! (perque ara no 's recorda de res). Será capás de posarse devant d' un canó qualsevol día que fassin salva, y que surti lo que vulgui.

EMILI VILANOVA.

Las glorias del rapé

Premi d' una capsa de rapé, en lo Certámen de
"Lo Teatro Catalá"

VENIU á mí, los que duptéu encare
Que creixen brots de llor, sols pel rapé;
Puig mes enllá del nas de vostra cara,
Si tal dupte abrigau, no havéu vist ré.
Jo, des' que al mon me va posar la mare,
Tota la historia d' aquets polvos sé;
Per xó en sa llahor avuy sas glorias canto
y al só de ma arpa aqueixa copla us planto.

Nascut en illas que la mar llepava
Segles y segles, y ningú ho sabia,
En alas de la brisa se gronxava
La planta que 'n llur sí la retenia;
Com que allavors ningú del mon polsava,
Lo gran invent com un secret dormia.
Un irare 'l descobrí; no 'n féu pas cas:
Los irares han sigut molt fins de nas.

Protegit dels convents per l' ombra santa
Los polvos s' han extés en gran manera,
y de sas glorias n' es la fama, tanta,
Qu' ha arribat fins á oïdos de Sant Pere.
Per ells hi ha al mon cada estornut qu' espanta;
Mes la costum ho admet, la fé ho tolera
Y fins hi ha qui mormura *ego te absolvo*,
Ab la capsa á la má prenent un polvo.

¡Redeu! que 'n val de pelas, á certa hora
Apretar d' un estutx las flonjas mollas;
Alsar la tapa, cuydant no caygui enfora
Gens d' eixa pols qu' allunya afanys y embrollas;
Aspirarlo, sentintse tota vora
Del canonet nassal cent pessigollas;
D' un pler creixent rebre 'l *rau, rau*, sens mida
Y acabá ab un ¡etxém! que don la vida.

Se asserena lo cap mes que depressa;
Sembla que 's treu un pés molt gros de sobra,
Fuig del cervell la boyra mes espessa;
Y 'l cor s' aixampla, y forsa 'l pit recobra.
Per xó al rapé carinyo inmens professa
Desde lo rey al mes humil manobra;
Per xó tothom que ab llur polsím exaltas,
Tregina bon clatell y bonas galas.

Lo tabaco de pols tantost s' enfila
Pel nas, obrintne las potencias totas,
En mitj segon, ¡ay! nos fa fé una pila
De gestos y posturas y ganyotas,
La cosa mes felissa y mes tranquila
Que s' hage vist desde épocas remotas;
Y 's troban amistats de tota mena,
Portant de bon rapé la capsa plena.

La dona, bo y sabent per experiencia
Aprisa en lo transcurs del matrimoni,
Dels polvos la virtut y la excelencia,
Me renya tot sovint mes que 'l dimoni
Y á voltas tant m' apura la paciencia
Que jo... pero mes val que no enrahoni.
¡Desgraciad d' aquest mon, si per ventura
Se perdés del polsar la xifladura!

FRANCESC MARULL.

EPÍGRAMAS

Lo senyor Pere Petxina,
sabater de donya Aurora,
un día va estar mitx' hora
per ficarli una botina.
Y al fi, neguitós, digué:
—Potsé ab uns polvos... qui sab...
Y ella—Tréguisho del cap,
li va respondre, no 'm vé.

En un col·legi, qual nom
no vé al cas, ni es necessari,
la lliadó l' alumno Mari
donava al senyor Colom;
pero com que sa fal·lera
era 'l joch, y res sabia,
ab molt tino 'l noy Badia
l' apuntava pel darrera.

ENRICH FRANCO.

—Crech que m' ho vols ensenyá
per posarme en mes apuros...
—Si no 'm dona cinch cent duros,
don Miquel, no 'n tastará.

ES AIXÍS

EN Pau, que, segons ell deya,
cap hermosa 'l resistia
y burlava á quantas veyá,
s' ha casat ab la María.

Y la María ha sigut
d' aquell, de l' altre, y de tants,
que ho dava tot per perdut
y esperava vestir sants.

Ell se creu qu' es la conquista
més inmensa qu' ha lograt.
¡Cóm enterbolan la vista
ilusions y vanitat!

J. AMAT.

Figueras, 1894.

IDILI

DALT del cel lo Sol brilleja
com diamant en blau montat;
la brisa al bosch murmureja
y 'l regueròt serpenteja
mullant la molsa del prat.

Lo merlòt entre 'l brancatje
va entonant càntichs d' amor
y 'l sigaló en lo ramatje
rondina son crit salvatge
ofollát per la calor;
y tú en los llassos
de los meus brassos
mos mots escoltas
lo cor batent...
¡Ay, vida mía,
quan será 'l día
que l' un del altre
al fi siguém!

Va filant los raigs de plata
del Sol, lo tupit fullam
y en mil perlas 's deixata
lo saltant que furient esclata
desde 'l cim del alt rocam.

Aném, m' aymía,
qu' avansa 'l día
y pot sé ab ánsia
ta mare está;
ta boca acostam
y estrets unimnos,
y despedimnos
hasta demá.

PEPET DEL HORT.

Los Moros

SONET

DESDE 'l temps en que 'ls moros ab vil manya
van guanyá en Guadalete la batalla,
que d' Espanya ve sent tant ruhí canalla
l' enemich més crudel que arma maranya.

Lo mal que de tant temps han fet á Espanya
la Historia 'l refereix, cap llibre 'l calla;
odi es de relligió 'l que tal brivalla
nos porta á n' als cristiáns ab fera sanya.

Ab lo que ara á Melilla veig que passa
comprenc lo que deu sé aquesta gentussa
fanática, ignorant, de mala rassa.

Mes... no son aquets moros ni 'ls de Mussa
los que temo, lector, que son... no es guassa,
los moros que la raspa 'm fa á la plassa.

A. ROSSELL.

ACUDITS

—De qui portas dol?

—De la meva pobre dona. Deu me l' ha treta del
mon després de cinch anys de separació y sense que
en aquest temps 'ns haguessim dit una paraula mes
enllá de l' altra.

Anunci:

—Un jove que no te feyna desitxaria una plassa de
gendre en una casa rica.
No te d' haverhi sogra.

Un millonari que n' havia fetas moltes está á las
portas de la mort y diu al capellá que l' assisteix:

—Li sembla si deixant trenta mil duros á l' Iglesia
podré salvarme?

—No li asseguro, va contestar lo sacerdot, pero 'm
sembla que val la pena de probarho.

FRAGMENT

d' un drama inédit

...~*~*~...

GAL.— ¿Cóm ha de divertir-se
allavorans lo poble?

VIN.— Per ventura
Cayo Tito no escriu ja las comedias
per' lo Teatro Andrónich? ¿Ja no canta
lo diví emperador? ¿Hont son, llavorans,
aquellas correrías d' hont tornava
carregat de llores, voltat de xurma
d' aplaudidors que, fòlls, tras ell venían
plens de pòls desde Delphos y Platea?

GAL.— No ets pas del nostre temps.

VIN.— Ni ho soch, ni ganas.
Ja vos he vist d' aprop... y 'm fa vergonya
'veros may enaltit... Quan ahir vespre
rebrer vegí de Lesbos l' embaixada
en lo daurat saló del capitoli,
vaig quedá corgelat. ¡Encara hi pensol
Per totas parts las bojas maravellas
furtadas d' altres pobles per la Llopa...
verdosejant los murs las esmeragdas,
al costat de diamants... á mils... ¡com sorral..
Marbres de tots colors, tobas catifas
qu' ofegavan los peus de las viciadas
fillas de la noblesa... y entre totas
aquellas arrogantas hermosuras
de posat d' infantó y mirada d' ángel,
pot ser ni una n' hi havia que sos llabis
no tinguessin impresa la besada
del festí de Luperco... ¡quanta escoria!
¡quant llót sota la neu! ¡quanta bruticia!

GAL.— Calla, no parlis mes... 'n Vindex, ara
voldria encomanarnos son fastidi...
Nos cridan allí dins.

VIN.— Ves... quan aclari,
á las Galias me 'n vaig, la vostra empresa
segundarém allí.

GAL.— ¿Ni vols tastarne
una copa del néctar de Marico?

VIN.— No, que al pont de Milvium ja m' esperan
y ab ánsia ja estarán.

GAL.— Doncas que Ecate
t' donga sos favors. (vase 'n)

VIN.— Salut... Si ¡vesten!
¡vesten poble envilit, á emborratxarte,
y dicta fins tos actes de justicia
en brassos de las llordas meretriuas...!
No 't vull veurer may més, Roma de Bruto
y Gaton... ¿pera quan guarda Esculapi
lo llamp zitzagador qu' ha de ferirte?
l' orgia ha comensat... desd' aquí 'ls sento..
fugim d' aquestos llochs!

ESCENA

VINDEK, ACTEA

Morta de terror baixa l' escalinata.

ACT.— Favor! Amparol

VIN.— (¡Hermosa criatura!)

.

A. FERRER CODINA.

Las fullas dels arbres

SONET

Quan ve l' hivern gelat, ¿sabeu qué diuen
las fullas de los arbres que 'l fret crema?
Calleu que os ho diré; es tot un poema
que aprofitar podrán los que n' escriuen:
—A la vida venim quan més somriuhen
las brisas y del sol la llum suprema,
més tart som la esmerágdica diadema
de las xerrayres áus qu' en lo bosch niuhen.
Nosaltres, del amor y la ventura,
los misteris sabém; de la juvena
som l' imatge, y també de la hermosura,
y ab tot, sent nostra gloria tan inmensa,
nos seca 'l vent, cayém, l' home 'ns trepitja
com trepitja també en lo mon sa ditxa.

A. CORTINA RIVERA.

—Creume, noy... no t' entreguis á la beguda que es un
vici lleig.

—No... si ho veig... os juro que canbiaré de génit.

—¿De debó?... donchs aném á beuren dos d' aixut... jo pago.

RETRATO RENAIXENSO

SONET

Escanyolit... groguénch... mirant al cel
y la barba tallada á lo crestát;...
's pentina. si may va pentinat,
dividit lo cabell com Sant Miquel.

En la sanch no hi ha mes que ferro y fél
per' qui, com ell, no estiga filiat
al seu grupo; y es tot un disbarat
quant s' escriu, si no es fet d' un del seu pel.

Voldria desterrar tot lo novell
y á la época prehistórica torná;
y posa... (¡cóm está lo seu cervell!)
á 'n Shakespeare al costat de 'n Guimerá.

Entre ells abunda molt lo nom de: Eloy
y en hont se 'n trovan mes, es á Sant Boy.

CLARA SOL

LA TOMASA

ALEGORIA

GOIGS

al gloriós y mártir senyor Elías, advocat dels malgastadors y calaveras

TORNADA

AL veure se han transformat
tas glories en agonías,
diguém tots plens de pietat:
*¡Oh, trenta mil voltas gloriós senyor Elías
perque no'ls guardavas un cop los tenias*

I

De pares molt richs nasqueres
en horas desventuradas,
puig per mala sort tingueres
de petit las mans forradas;
las cosas mes estimadas
al instant las destruías.
*¡Oh, trenta mil voltas gloriós senyor Elías
perque no'ls guardavas un cop los tenias.*

II

De malgastadó en excés
tant la propensió mostravas
que mancaute los dinés
per ferho, 'l temps malgastavas,
com que á cap hora estudiavas
may la llió no sabías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

III

Si algun cop tindre guardiola
te passá pel pensament,
ab desitj de fer tabola
la trencavas al moment,
ni un céntim tan solzament
tindre mitja hora podías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

IV

Dos mesos passat l' estiu
tos pares s' emportá Deu,

y sent tú l' únich del níu
te vares quedar hereu;
tot seguit lo desitj teu
fou gastarho en quatre días.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

V

Fente de la moda esclau,
sabent del amor las tretas,
no deixavas cap sarau
ni tampoch reunions secretas,
derrotxavas las pessetas
convidant tías Marías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

VI

Tas ideas primerencas
foren, per mes adobar,
velocípedos, flamencas,
can can, toros y billar;
si 't posavas á jugar,
mes que guanyavas, perdías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

VII

Mil amichs te rodejavan
tos defectes adulant,
y á ta esquena s' atipavan
en un y altre restaurant;
al conegut d' un instant
que pagués no consentías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

VIII

Entre sabaters y sastres,
coixeros, ninfas y joch,
portares a poch, á poch,
á ta hisenda mil desastres,
fent asco de los pollastres,
perdius y faisans volías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

IX

Perque no 't manqués en vida,
tos pares te van deixar
terrenos prop de Gelida
y una hisenda en Vilasar,
diné al Banch, barcos al mar
y además quatre masías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

X

A una pobra figuranta
li tenías pis llogat,
y á una tiple suripanta
li posavas talls al plat;
sent un tipo aixalabrat
¡trenta donas mantenías!
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

XI

No cal dir, que, sent hereu,
entre bromas y vianda,
tingueres que aná á Manlleu
y després á Penyaranda;
te toca per fi la tanda
de vendre hisenda y masías.
¡Oh, trenta mil voltas, etc.

XII

Tres cosas, per ton desfici,
te quedaren sense un ral,
y eixas foren l' hospital,
lo manicomi y l' hospici;
deixant en las mans del yici
caudal, salut y alegrías.
*¡Oh, trenta mil voltas gloriós senyor Elías
perque no'ls guardavas un cop los tenias.*

JOSEPH M.ª CODOLOSA.

La pansa del llabi d' ella

QUE t' ha eixit al llabi—dius—
eixa pansa, per desgracia?
*¡Ay! Per mí, es un' altra gracia
que aumenta 'ls teus atractius.*

T' escau! T' ho dich de debó.
Pansa mes dolsa no 's cría
á Esmirna ni á Andalusía;
me fa morir de passió.

*¡Qui te la pogués robar
sens causarte mal ni agravis!
Me poso á tret dels teus llabis...
¿Me la vols encomanar?*

ANTONI CARETA Y VIDAL.

—¿Té algún diné que 'ns deixi?

BOLVAS

QUE no hi ha temps que no torni
diuhem que diu lo refrán;
mes jo dich, que 'l temps que passa
no tornarà pas jamay.

Jo comparo á un confessor
ab los que tallan cabells;
després d' haverne tallat,
los hi han de tallar á n' ells.

Lo día que s' acabés
per complert nostra ambició,
s' acabaria també
tota la gloria del mon.

UN A. VENDRELLENCH.

LA INDIOTERA

Gracioseta indiotera
de las faldillas moradas,
del giponet de merino,
de la espardenyeta blanca.

Tú de la mànega curta,
tú del devantal de sarja,
dels rossos cabells enrera
y del monyo de castanya.

Tú que 'ls indiots pasturas
á l'ombra d' un pi sentada,
cullint los punts d' una mitja
mentres alegroya cantas.

De bon grat jo 'm tornaria
l'ayret que, besant ta cara,
no 't deixa del mas á l'horta,
de la sagrera á las baumas.

Y 't diria bona pila
de cosas per tú ignoradas,
si de la font dels arbosos
no te las ha ditas l'aygua.

Fariat' veure las rosas
de tas morenetas galdas,
de tos ulls blaus en las ninas
lo mirall de la teva ánima.

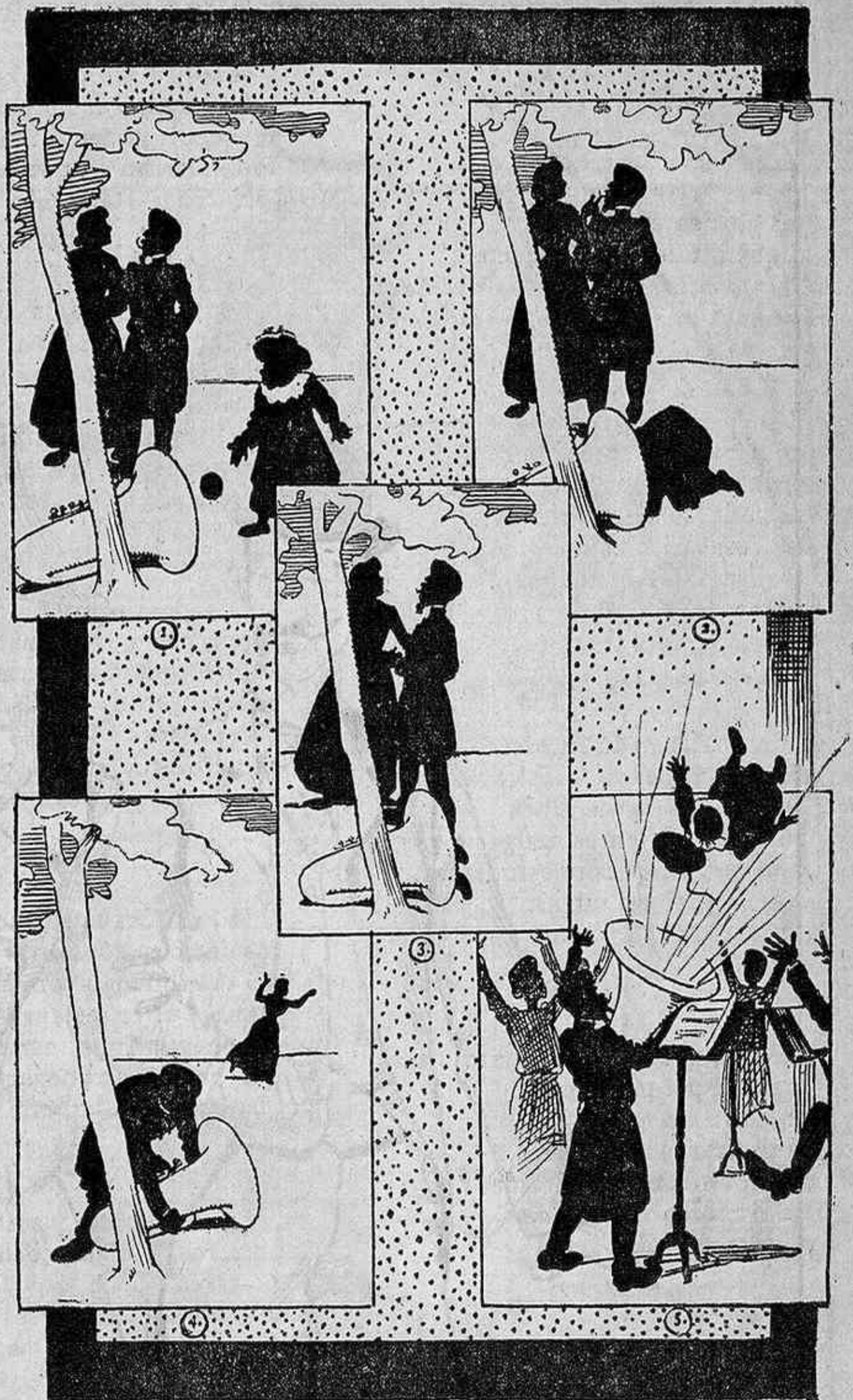
Faría qu' endevinasses
lo cel que ab sos brassos tanca
la creu qu' en ton coll trontolla
d' un prim cordonet passada.

Y si tu no 't defugisses
dugàs voltas d' escoltarme,
si carinyosa com sempre
me sonriguesses encara.

Las sedas negras que portas
de tas orellas penjadas
de bon grat jo tornaria
en superbas arrecadas.

Y per ferte, indiotera,
la mestresseta de casa,
lo cor, que ab los ulls ja 'm robas,
al temple vindria á darte.

F. UBACH Y VINYETA.

ESCOLA MODERNISTA

¡Viva la llibertat!

MAHOMA encare geu. *El Sol ja pica.*
Es tart, molt tart i sembla que vol ploure.
¡Els carrers son mullats i avui es casa
Fátima bella!

Mahoma s'ha llevat. ¡Salut, oh Meca!
En *plaças* y carrers fan gran festassa
perque es casa amb Alí (no Alí el moreno.)
Fátima bella.

Mahoma *els* ha casat. ¡Éll es profeta!
La xusma *ensem* omplena l' Alcazaba.
Veusaquí't perque plora y fa ganyotas
Fátima bella.

Mahoma está content.. (perque es veu sogre)
Vol celebrar la festa *am* ballarugues
mes cançons li demana *am* remembrança
Fátima bella.

Mahoma *els* ha cridat. Tots *els* poetes
de l' Arabia han cantat *dolces balades*.
Ell amb ells s' aplaudeixen y s' admiran.
Fátima bella.

Mahoma ha estornudat. Un dels *simbòlics*
de las *ens* y dels *ams* y la *i* llatina,
es disputa amb *els* altres.... y es disgusta
Fátima bella.

Mahoma s' ha enfadat. Torna la calma
y comensa á llegir: *Les aurenets*...
¡Y vingan *ens* y *ams*! Quin cap la pobre
Fátima bella!

Mahoma s' ha adormit. Tota la xusma
ha fugit esglayade *envers* les serres...
¡Y es pensava morir de un mal de ventre
Fátima bella!

L' INTRÚS.

LO DEMATI DEIS REYS

—¿Qué 't van dur los reys, Pepeta?
—Una cosa molt bona, prou que ho sabs, y que no
vaig tenir qu' anarla á buscá al balcó.

TEATRO NACIONAL

Don Juan Tenorio

Don Alvaro

Don Juan de Serrallonga

Carlos II el hechizado

Luis XI

El Arcediano de San Gil

Hamlet

El cura de la aldea

Atque

1873

¡CALOYO!

Monòlech dedicat al intel·ligent actor còmic del *Teatro Granvía* D. Enrich Guillemany

...~*~*~...

Unich personatge: *Maginet*, assistent d' un capitá.—Escena figurant una sala modestament amoblada que comunica á esquerra ab lo quarto del capitá; y penjada d' una perxa l' espasa, 'l ros ó terciaria y un capot.

Maginet, en trajo de quartel, enllustra unas botas. Después de pausa curta comensa dihent:

Si la mare 'm vejés, ¡que n' hi faria de llástima! (s' aixuga 'l front suhat). ¡Malehidas sigan las botas! Ja fa més d' un quart que *dali que dali* y no 's volen tornar llubentas: no sé pas de quin redimoni de pell son fetas... Es la feyna que 'm carrega més y no 'n faig d' altre casi cada dematí: es á dir, no; no contava que haig d' anar á comprar ab la mestressa ¡ay! *mi capitana*; sempre m' *ativoco*. Es dir, també haig de fer de ninyera; ja no hi pensava: y ventá 'l foch devegadas; ja no hi queya: y rentá 'ls plats molt sovint; té rahó: ab una paraula, soch un verdader soldat-raspa... Vels-hiaquí lo qu' es per mí l' anar á servir al rey: encare no he fet may l' exercissi, ni sé res de la *malicia*.

Alsantse y acostantse al prosceni, segueix:

¡Oh! Me n' han passat á l' alsada d' un campanar d' ensá que soch assistent. Com que un servidor es d' aprop de Viladrau, pera servirlos, no havia estat may á *Braselona*, y, la vritat, era mitj tonto; encare ho soch una mica ara, empró vaja, *mi capitán* m' ha espavilat bon xich estirantme 'ls *pámpols*. (senyalant las orelles). ¡Mirin cóm se m' han decantat! Bon favor que m' ha fet per 'xó: diu que m' ha *savilissat*: antes sempre 'm deya *passuño*, ara no més 'm diu *animal* de quan en quan. ¡Té un geniás!... *Doncas* sí; com 'ls hi deya, me n' han passat de *crespas*. ¡Ah! no sé si 'ls ho havia dit: l' amo de la masoveria de casa, qu' es un *castellufo*, comandant retirat, es molt amigot del coronel del regiment, y com que ja savia ell que á mí las balas no 'm feyan gota de goig hi va posar tota la seva *influrencia* porque 'm quedés d' assistent, si no podia d' ell, de qualsevol *quefe*. Y aquí he vingut á raure y encare Déu n' hi dó. Qualsevol s' en vagi á *Manilla* que jo ja estich be. Com que *mi capitán* pateix de dolor al dit gros del peu esquer no hi ha pas perill que 's mogui. Bueno, *doncas*; feya vuyt días que jo havia arribat aquí á *Brasalona* ¡renoy! y encare no m' en sabia avenir... ¡Tants carros y tanta gent!... Al veurem tant encantat *mi capitán*, qn' es molt andalús, va dirli á D. Gregori, qu' es l' amo de las terras de casa:—*¿Pero é dónde haz zacao eze mamífero, Gregorio?*—¡M va fer una gracia! Es dir, á D. Gregori n' hi va fer més: ¡varem riure més! Després va entrar *mi capitana*, ¡era aquí mateix! y també al veurem no 's va poguer aguantar 'l riure. Jo ¡més content veyent qu' eran tan alegres! Y la quitxalla, tots tres varen comensar á treure 'l nas per allá y per allí y vinga fer la sardana al voltant meu y agafarme per las camas que 'm cuydavan fer caure! varen moure una tabola que no s' ho poden arribar á figurar; sí, sí. ¡Res! que antes de coneixem ja se 'm menjavan á festes. *Nada* (va dir D. Gregori) *ahí te lo quedas, lo manda el coronel; instrúyelo*.—¡Bueno! (va fer *mi capitán*) *Otro zopenco pa civilizar...*, ¡que se quede!—Y ja fa un any que li enllustro las sabatas.

(Pausa.)

La primera vegada que vareig anar á la Boqueria ab l' ama *desimpensadament* vaig agafar una poma del ciri de la parada d' una marmanyera: la marmanyera, creyentse que m' ho havia fet fer *mi capitana*, li va moure un escándol d' aquells tractantla de *militara* de *nyigui nyogui*, de *bandarra*, (que no sé qué vol dir), y de no sé qué més; per poch li clava una surra; y jo encare fujo menjantme la poma y llensant á terra 'l cistell, qu' era mitj plé de verdura y pochs talls: arribo aquí corrents y ho esplico á n' ell; *doncas*, acabat de dirli li vareig donar un cop de trasero a la punta del peu qu' encara m' en sento.. ¡Oh! y la capitana quan va arribar, feta una furia, per poch m' escanya... ¡Ay, noy! Total per pendre una pometa del ciri: á casa las doném als tocinos.

(Pausa).

Per bona, una vegada que jo passava per la Rambla: tot just feya una setmana qu' era *caloyo*. M' estava davant per davant del *Liceo* y acabava de mirar unas estampas que hi havia penjadas en una d' aquelles barracas que semblan fetas expressas per ferhi centinella; crech que 'n diuen *quirosocos*. *Doncas*, bé; velshi-aquí que allí aprop hi havia aturat un tinent: passa un altre aprenent de general més nano que jo, 's planta tiesso davant meu y 'm fa aixís... (fa un saludo á lo militar, ridiculisantlo), y passa de llarch; jo, que 'm creya que m' havia amenassat, com que tinch massa genit,—que ja se 'm coneix ab la cara,—l segueixo, 'l toco per la espatlla y li comenso per dir qué li havia fet jo, qué 'n tenia que dir de mí pera amenassarme d' aquell modo... No sé per qui 'm va pendre que 's va clavar á riure y 'm va deixar estar; jo que sí, que 'l torno á empendre y no vaig parar fins que 'm va haver dit que havia fet lo saludo d' ordenansa á n' aquell tinent que tenia á la vora.—*Só alcornoque*,—va dirme. Encare jo no sabia cóm se feya per saludar: ara ja ho sé, mirin. (Fa un altre saludo). (Pausa). 'Ls n' explicaria á cabassats de fets aixís que no 'm fan gayre favor; pró, ¡res! s' ha de pagar l' aprenentatge. Lo que toca ara ray, tinch molta *asperiencia* y á mí ningú me la clava; las entench totas: 'ls *malitars* com jo som aixís: entrém tontos y 'n sortim... carregats de tantos... ¡que n' he rebut de llenya, mare de Déu santíssim! En fin, deixemlo corre.

(Pausa).

—Ay. Marieta, voldria lo seu carinyo.

—¿Quant ne dona?

Y no 's creguin; aquí ahont me veuen he sigut *sercatari*; *sercatari*, sí, senyors; no de cap ajuntament, entenemnos, sino d' un senyor que feya jochs de mans dalt d' una carretel-la davant de las *Dressanas*... ¡Res! li vaig caure al ull. Era un día que venia d' acompanyar d' estudi á n' en *Miquelitu*, qu' es lo noy més petit del capitá: *doncas*, sí; 'm va fer pensar una carta y sense dirli jo res me la va endevinar: *nada menos* que

me la va fer sortir del cap-de-vall de l' esquena: vareig quedar ab un pam de boca oberta; era l' as d' oros, 'l mateix... ¡Vatúa, que 'm va agradar! M' hi vaig estar fins que 's va fer fosch y ja tota la gent se n' havia anat. Llavoras varen sé 'ls *canguelis*: perdut d' esma no sabia ahont era: sort d' un municipal que 'm va acompanyar fins aquí. ¡Filletts de Déu! Aquell vespre sí que 'm pensava que 'l capitá de mí n' hauria fet *xixinas*. Va tancarme dins del quarto fosch tota la nit... ¡M va venir una tristesa! No més pensava ab la mare que va quedar sola á casa y que va plorar tant quan se m' en varen endur á ser soldat. (Tranzició.—S' aixuga 'ls ulls). Encare 'm sembla que la veig al cap-de-munt del camí fentme aixís (*signant adeu ab la má*) ab lo mocadó fins que 'm va perdre de vista.. ¡Pobra mare! ¡Tant que m' estimava! M va arreglar un mocadorás de castanyas y un tros de coca aixís (*signant lo bras*), ¡pró no vareig tenir ganas de menjar pe 'l camí, no! Varem arribar aquí ab lo darrer *trench* de Vich... ¡Peya una tristesa tants de rengles de fanals encesos! De dret 'm varen dur á la Ciutadela: aquell passeig de Sant Joan semblava un cementiri: arribant al quartel va ser quan vareig trobar á faltar la mare: ¡quina diferencia aquella quadra ab lo quarto de dalt de casa! Somiant, no més veyá á la mare... ¡Plorava més!...

(Pausa).

(Tranzició). Velshiaquí que 'm varen fer ranxero per vuyt días fins que 'l capitán Martínez 'm va pendre per assistent; es dir, vareig ser ranxero interino... ¡M' agradava més fer de camálch ab aquell samalé y l' olla per la Rambla!.. ¡M donava més importancia! (*Escar-nint als ranxeros*).

(Pausa).

No es qu' estigui malament ara per xo, no; si no fossin aquestas botas... Pró al principi anyorava als de casa y á la gent del poble y 'm tornava á venir aquella tristesa; no hi podia fer més. M recordava de la festa major de Viladrau y de la Quica, qu' era la meva balladora, y 'm venían las llágrimas als ulls... Doncas, sí; velshiaquí que al cap d' un mes ó una cosa aixís la veig á la Plassa Reyal fentla petar ab un artiller qu' es fill d' Arbucias, ¡malvinatje! Y per poch s' arma un sacramental allí mateix: no sé quin sant me va detenir que no la escanyo... ¡la poca vergonya! Tant que m' havia jurat y perjurat que "jo y cap més..." ¡Embustera! Y tot perque aquell artillerot era més bon mosso que jo; ja tant se li endonava d' en Maginet com rés, (perque jo 'm dich Magí, per servirlos). Sino que... lo que son aquestas cosas... varem fer las paus després de més de quinze días de morros y malas caras; y ara cada dinmenje á la tarde tenim *relacions* en aquell pedris de devant de la *Dàlia Assul*. No sé si m' hi han vist may; fixintshi. ¡Es una xicota que fa un goig! Es de Sant Celoni: ab aixó ja está dit tot. ¡Oh! m' hi casaré, si Déu vol, acabat 'l *servici* y si cap bala no m' arreplega; es dir, no anant á *Manilla* no es fácil que prengui mal ¡ey! m' ho sembla; perque lo qu' es á la Plassa Real no hi ha perill ¿oy?

Veuen, m' hauria agradat anar á matar moros, en bona fe: y que 'm sembla que n' hauria enfilat algú, y de moras encare més; es dir, ja se 'm coneix. M' hauria agradat, de debó, perque l' haver d' explicar, quan me donin la llicencia, que no he fet res més que de ranxero, de raspa, de nyinyero y de limpia-botas, francament, no fa guerrero... Pró, per altra part penso—¿Y

si m' haguessin pelat?—¡Ca! La pobre mare s' hauria mort de sentiment y la meva Quica hauria sigut capassa de tirarse daltabaix d' una aufábrega... y no convé. Fet y fet val més anar siguent assistent de *mi capitán*, qu' encare que m' estiri las orellas es un bon home, y esperar que m' en pugui entornar á casa á llaurar, que bona falta hi faig.

Veu.—¡Magín! ¡Las botas!...

(Prosseguint). ¡Voy! (*criant*). ¡Malu! Ja s' ha despertat: deixam acabar de treure 'l llustro, perque sino ¡pobres pámpols! (*Escup á la bota y segueix, tot respallant fort*). Endemés, m' alegro de coneixels, y si algú de vostés...

Veu.—(*Criant més fort*) ¡Assistent!

(Contestant ab pó) ¡Voy, mi capitán! (*Segueix enllustrant més depressa que may, y acaba dihent*).

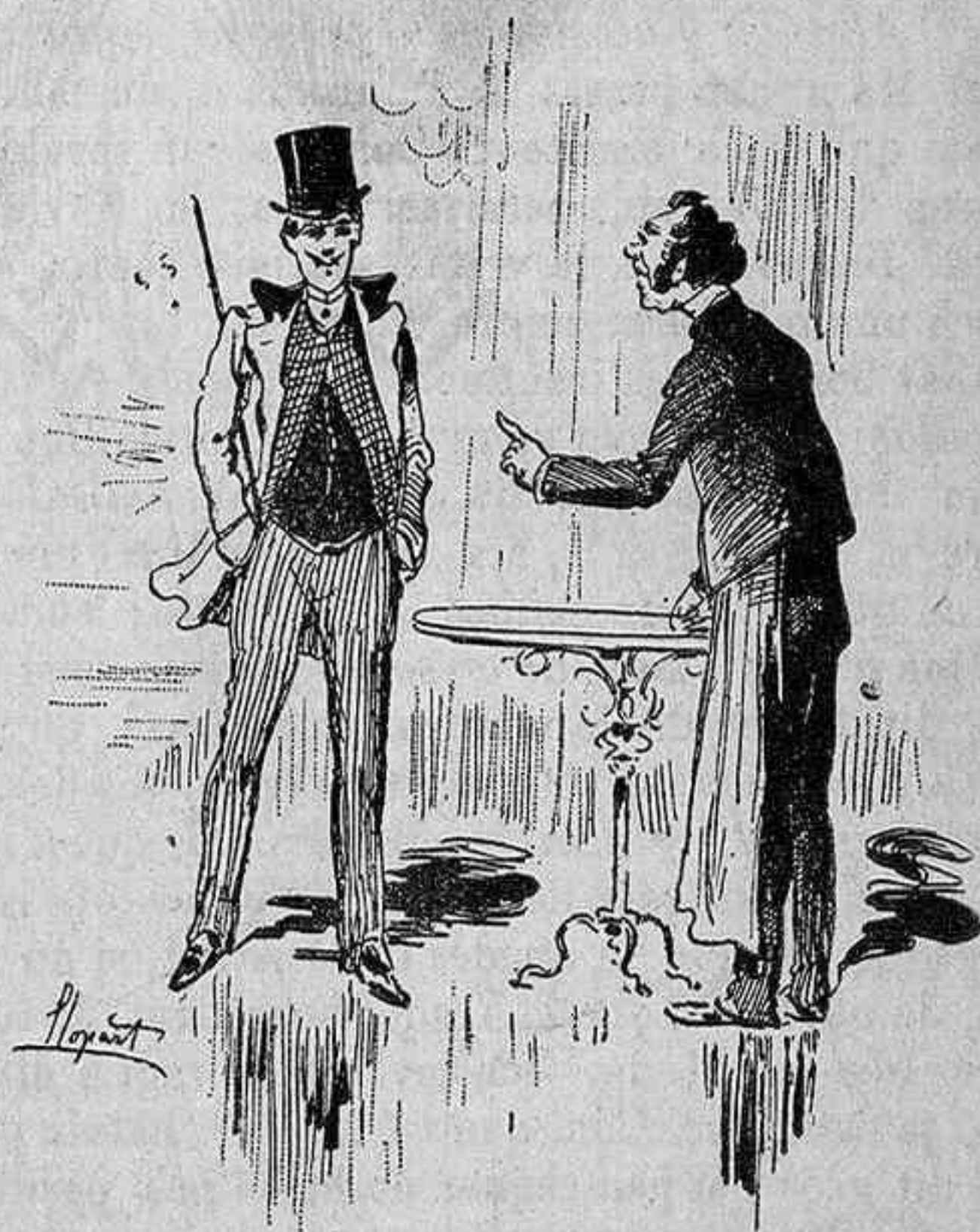
Si algú de vostés, dich, passa per casa, es aprop de ca 'n Gat, sota mateix de Sant Segimón, dongui expressions á la mare... ¿ho senten?

Veu.—(*Més fort*) ¡¡Animal!!

(Responent ¡Voy!... (*anantsen espantat ab las botas en direcció al quarto del capitán*) ¡ay, ay, ay! Bona nit tinguin.

(Teló rápit).

J. BARBANY.

—¿Qué pendrá?

—¿No hi ha pas por de petardos?

—L' únich petardo son los vint cafés que 'm deu.

*
*
*
Lo retrato d' una Verge,
obra inmortal de Ribera,
voltada de llums y flors
vaig posá en ma capsalera.
Y al mirarla, tú 'm digueres:
—Treu eixa Verge d' aquí
que contemplant sa bellesa
t' olvidarías de mí.

FRANCISCO GRAS Y ELÍAS.

ENTRE BASTIDORS

Felenn.

—Be..., que no volen ser generosas?
—Los hi dedicarem un *pas de burée* y prenguin ja bona voluntat.

MÚSICA TIPOGRÁFICA

Volguent fer quatre ratlletas
y á LA TOMASA portarlas
cap-ficat he estat uns días
que fan casi una setmana;
més, al fi, ja hi acabat
uns versos qu' en mitja plana
lo caixista 'ls posará,
si vol tení un xich de manya.
Puig fentlos á mida estreta
ab una lletra poch ampla
y sense posá interlíneas
ni tampoch cap ratlla blanca,
de segú qu' al galerí
molt bé hi cabrán eixas ratllas
si 'l bon compaginador
no fa un pastell al lligarlas.
Més si aixó passés, ja saben
que 'l componedor fa falta,
y per un sí acás las pinsas,
y ans de tot pleneta caixa
per tornarlas á compondre
y correns compaginarlas.
Un cop fetas, se treu prova
pel corrector qui, mirantla,
se diverteix de lo lindo
corretgintla y aumentantla;
després de fer un badall,
(no sé si de són ó gana),
al parent d' en Guttemberg
ò caixista, aqueix li mana
que la corretgeixi prompte
puig es per 'questa setmana.
Després de ben be recorre
casi be totes las ratllas,
al regent se donarán
perque ell sabrá hont posarlas.
Després de compaginarse
las planas de LA TOMASA
se llensarán en lo márml
pera seguit colocarlas
entre imposicions y cunyas
y cargols, dintre una rama.
A poch s' oyrá lo soroll
que se fa al palmatejarlas
perque las lletres se posin
totas á mateixa alsada.
Desseguida 'l maquinista
alsará d' una abrassada
la forma; més si molt pesa

l' ajudarán á portarla,
y á la máquina la duhen
suhant bastantas vegadas,
y á la platina la posan
si es no es encaixonada.
Desseguit tiran un full,
fan lo patró á estisoradas,
arreglan pinsas y tinta
á marxa descompasada;
luego al cilindro li posan
de paper una gran capa,
y després de sapiguer
que ja cap més cosa falta,
puja 'l marcador d' un salt
y en son alt puesto se planta,
tira 'l disparo á la dreta,
emprén lo motor sa marxa
y tots 'ls fulls imprimeixen
d' una manera que pasma
á los humils fills dels pobles
y als gomosos de la Rambla.
Un cop impresas las resmas
que componen la tirada,
(s' entén, per un sol cantó;
dibuixada es l' altra cara),
al temple d' en Senefelder
li ve allavors la feynada
qu' entre ninots y retratos
han de completar vuyt planas
las quals, 'l que fa 'ls transports,
en pedra las te calcadas.
Mentrestant ja los xicots
que per los carrers y plassas
venen llistas y diaris
guanyant bona setmanada,
esperan ab gran deliri
qu' aviat surti LA TOMASA
per poguer aná á lluhí 'l garbo
per los trajectes que passen,
¡Ara! ¡ara! contents diuen
mentres li son despatxadas
las que prenen per costum
d' esta revista ilustrada.
—¿Veyam qué diu?—salta un senyó
que á la porta 'ls esperava;—
article de Serrallonga,
versos de Pau de la Laya,
del molt simpátich Vidrieras
sa crónica ben trrssada,
Oclime Oill y en Barbany,

y altrás firmas reputadas,
y lo *Cómich retirat*
diu las obras estrenadas;
en fi, ha de sé aquest número
tant bó com altrás setmanas.
Y dihent aixó, 'l senyor
se fica dins d' una escala,
mentres que dita edició
de las mans es arrencada.
Desseguit, com se suposa,
torna la lletra á las caixas
y 'ls originals impresos
se posan á la bugada
perque 's borri lo servit
y quedin las caras blancas
perque 'ls senyors Redactors
escriguin altra vegada
versos, qüentos y repichs,
articles y endevinallas;
y los dibuixos se borran
mullant la pedra y toscantla,
y aixís, immediatament,
queda molt neta y molt plana.

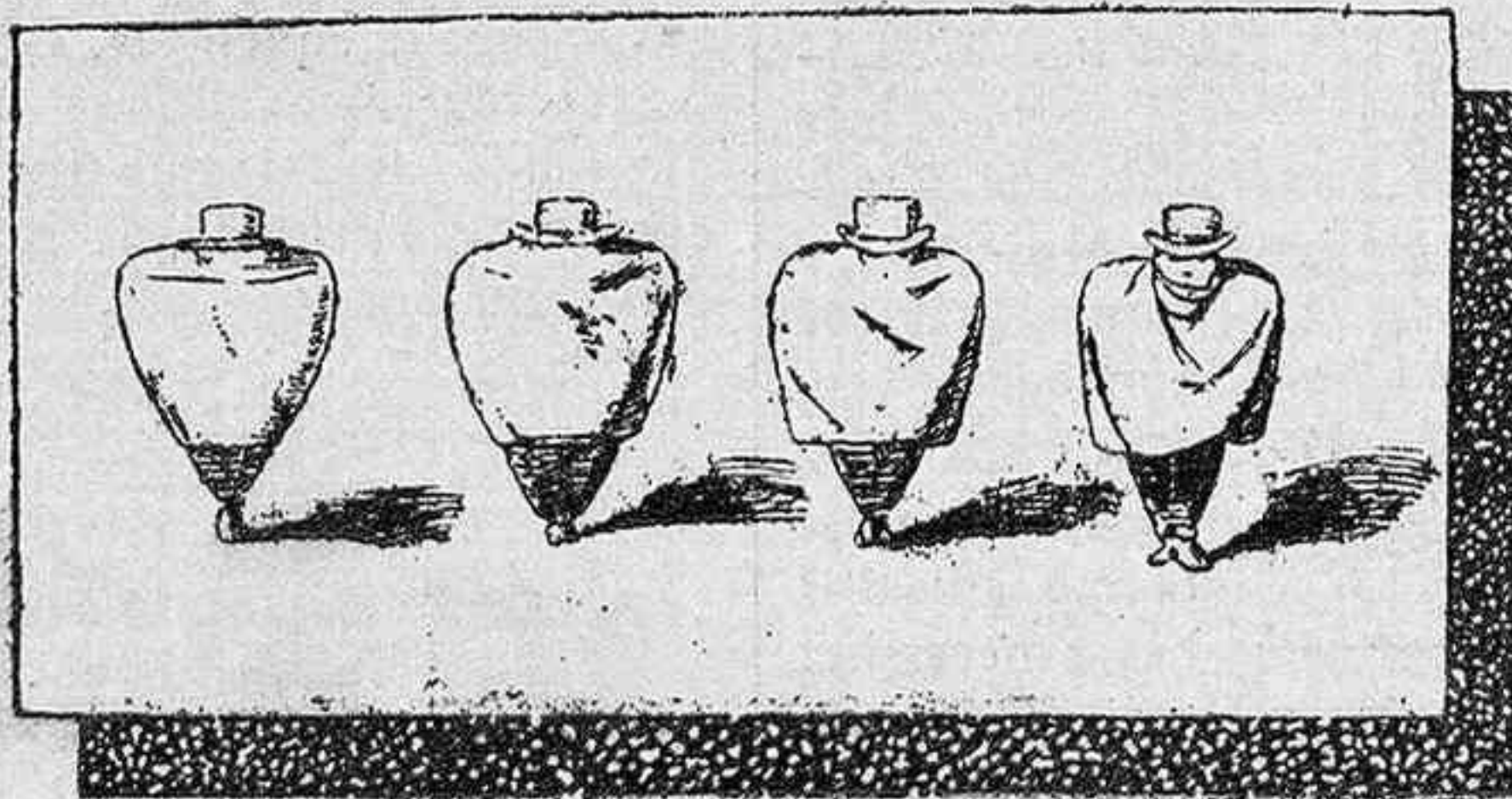
Pas á pas aquí haurán vist
los que forman LA TOMASA
ab sos escrits y dibuixos
encaminats á ilustrarla,
las peripecias que corren,
tots 'ls trámits per qué passen
lo que un día imaginaren
ab gran enginy y catxassa.
Per lo demés, aquí están
las ratllas que 'm cap-ficavan
esperant que 'l Director
ordenará l' insertarlas
pera que fassi la prova,
per si están ab acert dadas
las meas observacions
dintre cent trenta vuyt ratllas.

RAMIRO BALCELLS BELLVÉ.

Nota bene:

Haurían ser de *cursiva*
aquestos versos de marras
pero 'ls farán de rodó
per evitar enrabiadas.

Jo mateix.

UN DÍA DE PEGA

Cuando los males vienen sobre una persona no lo hacen esparcidos como espías sino reunidos como escuadrones.

SHAKESPEARE.

Me disposava á sortir.

Acabava de posarme la americana y de donarme la última respallada als pantalons, quan vaig obrir lo calaix de la calaixera per treure 'l mocadó que 'm faltava. Allí en un reonet y posat dins d' una capseta, reposava un hermós bitllet de cinquanta pessetas, resultat dels meus petits ahorros que ab algun temps havia pogut reunir.

—¡Bah!—vaig exclamar tot agafantlo y posantmel á la cartera—avuy es festa y es necessari disfrutis una mica d' aquets diners.— Y dit y fet, me fico la cartera á la butxaca y 'm planto al carrer.

Ja allí, lo primer que vaig fer fou anar á descambar lo bitllet y després pensar com distribuïria lo petit capital destinat á aquell objecte.

Aixís anava quan algú 'm tocá de l' espatlla, y girantme reconeguí á mon amich Vicens. Era aquest un company ab quí havia contret amistat en lo colegi mentras estudiavam lo batxillerat. Havia sigut tota la seva vida un calaverot y en aquells moments se trobava d' escribent en lo despatx d' un advocat.

Li vaig contar lo plan que portava aquella tarde, incitantlo á pendre café y després á anar al teatro, pero 'm va dir que no podia acceptar, puig tenia compromís d' anar á trovar á un seu company per anar á passar la tarde en una casa de joch á probar fortuna; pregantme al mateix temps lo seguís, puig podria esser, va dir ell, que aquells deu duros tant temps dins lo calaix sols, busquessin companyia, poguent d' aquesta manera augmentar la quantitat.

¡Vooooooy!...

pera poguerla reunir.

Vaig agafar dugas pessetas que 'm quedavan demunt de la taula y sense despedirme de 'n Vicens vaig tro-

barme altre cop al carrer malehint lo moment en que l' havia trovat, y lamentant la conversió de deu duros en dugas pessetas.

Disposat ja á gastar fins l' últim céntim, me vaig dirigi cap á la taquilla d' un teatro disposat á comprar una entrada, quan una xicota mes hermosa qu' un sol acompanyada de sa mamá va passar pel meu costat. No sé per qué, pero al mirarme, un hermós sorris se dibuixá en sos llabis. Jo ho vaig atribuhir á simpatia, sent la causa de que en lloch d' anar al teatro la seguís contemplant sas hermosas formas y son ayre distingit.

—Pot ser—vaig exclamar—després de la desgracia passada la Providencia 't depara una bona aventura.

Y aixís pensant vaig dirigirli una mirada intencionada á la qu' ella contestá ab un' altra de igual sentit.

Oh! vaig pensar, no hi ha dupte; ja es cassa al sarró. Aixís, entre miradas y sospirs varem anar travessant varis carrers hasta que al fi sens dupte cansadas de caminar van pujar en un tranvia. Vaig palparme la butxaca pera assegurar-me de si hi tenia las dugas pessetas y pujo al tranvia darrera d' ellas.

La ocasió se 'm presentava y no la vaig deixá escapá; prenguí puesto al seu costat, entaulant tot seguit una amable conversació y oferintme á acompanyarlas. En aixó 'l conductó se presentá á cobrar; com es natural desseguit li vaig entregar las dugas pessetas pera que cobrés los tres assientos no donant temps á las senyoras á que paguessin la seva part.

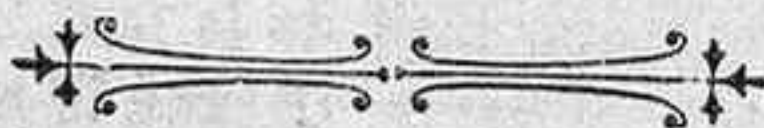
—Bah... vaig dirme—encara las dugas últimas pessetas me servirán pera alguna cosa, pero... ¡fins ahont arriba la pega d' un home! Lo conductó comensá á mirarlas y remirarlas ab ulls de desconfiansa fins que ab veu ronca va pronunciar lo terrible fallo que 'm deixá mes blanch que la cera:—(¡Son falsas!)

No sé lo que 'n mí va passar en aquells moments; sense sapiguer lo que feya y devant d' aquell compromís vaig volguer baixar del tranvia, fugint d' aquella gent ab qui havia desempenyat un paper tan poch ayrós; pero estava vist... tenia d' apurar encara la última gota del cálzer y aixís me sucsehí, puig al baixar del cotxe vaig tenir la mala sombra de trepitjar á un senyor que en aquell precís moment passava, lo qual no debia estar de gayre bon humor puig me va donar tan fort cop de puny que 'm feu rodolar per terra estripantme 'ls pantalons qu' aquell dia havia estrenat.

Estava fora de mí. Vaig volguer alsarme pera venjar l' agravi pero 'l tipo aquell havia desaparegut; trovantme al mitj d' un corro de gent que comentava, á la seva manera, lo fet ocorregut y sentint las burlescas riallas que de dins del tranvia sortían.

Vaig fugir com vaig poguer del mitj d' aquell grupo que s' havia anat engrossant, malehint cent mil vegadas la pega d' aquell dia, al meu amich Vicens, al joch, las senyoras, lo conductor y finalment al atrevit senyor que fou la causa de que tingués d' anarmen cap á casa ensenyant la camisa que 'm sortia per los esparrechs dels pantalons.

JOSEPH PERXAS.

La cansó de la fulla

Del mes de Novembre, quan trista arribava
ab boyras y plujas, l' humida tardó,
en l' arbre la fulla de fret tremolava
y enterca, pansida, mitj morta, glosava
la trista tonada d' aquesta cansó:

—Un día de fresca, gentil primavera,
al cim d' eixas brancas venia jo al mon;
la brisa 'm gronxava, florida y lleugera,
y ab tendres deliquis besava 'l meu front.

Aquí m' adormiren las nits més serenas
portantme l' ufana dels camps y jardins;
la sava novella m' inflava las venas
y 'l sol ma rosada tornava en rubins.

D' aucells y d' insectes la tropa aixerrida
dessota 's posava dels meus branquillons,
y jo 'ls explicava ma bella florida
y ells feyan ma ditxa cantantme cansóns.

Salvantlas de plujas, maltemps y maluras,
y alegre amagantlas al bech dels aucells,
gentil cobejava las fruytas maduras
que l' arbre enjoyavan de rossos ramells.

També contra 'ls núvols y trons y ventadas
ab febre 'm batia mirant al pregón,
y 's feyan més fortas mas venas infladas
encare que arrugas tinguès lo meu front.

Mes, ¡ay! pel Novembre me vaig sentir vella
al veure arronsarse mos nirvis malalts,
y 'l vent que 'm passava brunzint á l' orella
xiulant entonava los meus funerals.

Y 'm vaig girá enterca, pansida y grogosa,
per caure á la tomba que 'm duyan los frets,
y, com jo, vaig veure que al peu de la fossa
també tremolavan los pobres vellets.

Jo soch, donchs, l' imatge cabal de la vida:
jo neixo com l' home y 'm gronxan bressols,
y creixo, m' ufano, y 'm torno pansida
per caure, al morirme, perduda en la pols.

Aixís en la branca la fulla plorava
la fresca rosada d' humida tardó,
del arbre, ab sa forsa, lo vent l' arrencava,
y en terra, morintse, encare glosava
la trista tonada, la trista cansó.

A. BORI Y FONTESTÁ.

ACUDIT

Despres de un xoque.

—Quina desgracia! deya un subjecte á un altre.

—¿Que hi tenias algú de la familia?

—No, pero hi havia d' aná la sogra y 'l tren li va escapar de dos minuts.

—Una gracia de caritat.
—Ja me 'n farás tú un' altra?

Lo vici d' estimar

A

Qu' es dols, videta meva, quan sols un munt de cendras
á dintre 'l pit amagas, com runas de lo cor,
brollar veure altra volta, un mon d' ilusións tendras
de nou alé donante á impuls d' un nou amor!

¡Quín goig sentí altra volta la veu amorosida
d' un' ánima qu' estima, qu' adora sense fré,
jurante amors y ditxas, parlante de una vida
tranquila y venturosa, d' un cel pur y seré!

¡Qu' es dols sentir uns llabis de foch sobre la boca,
quan tens recorts de besos d' un amor que ha passat!
¡Quín goig sentí altra volta uns brassos com de roca
que 't donan ab deliri l' abrás més apretat!

Aquell qu' anyora 'ls besos de cel d' una estimada,
abracos y caricias, miradas de dolsó,
quan sent sobre sos llabis la boca perfumada
d' un ángel que l' adora, troba l' amor milló.

Perque l' amor es vici que com més te domina
ab més afany t' hi entregas, mimarlo més te plau,
y quan l' home, ab tristesa, pels anys son cap declina,
en lloch de despreciarlo lo troba més süau.

La testa, com nevada, que lo vellet presenta,
no indica que al cor tinga la fredor de la neu;
sobre un volcá mil voltas la flonja neu s' assenta,
dessota de la cendra mil cops la brasa jeu.

Lo cor es sempre jove, no pert may sa embrandida
quan ha gosat delicias y somnis de l' amor;
jo crech, hermosa meva, que pert lo cos la vida
pero que 'l cor qu' estima no acaba son calor.

Estímam, donchs, ma vida; estímam, que t' adoro;
no perdi may sas forsas l' amor que 'm vas jurar;
d' amor emborratxemnos, gosém tots dos, t' ho imploro,
gosém de las delicias del vici d' estimar.

Que quan nostras parpellas la Parca deixi closas,
per sempre los cors nostres viurán fentse petóns.
¡Qu' es dols forjarse ideas d' un més enllá amorosas!
¡Quín goig, videta meva, lo viure d' ilusións!

A. GUASCH TOMBAS.

5 Janer 1894.

—Fugi, home... ¿No veu que vosté ja ha perdut aquell compás de wals qu' á n' mí m' agrada tant?...

LO FID' UNA RASSA

(D' UN LLIBRE INEDIT)

I

Un turó molt alt y espadat cubert d' espessa boscuria. En lo mes alt del turó un castell gòtic de negrecas murallas y dintre del casal un nin y un vell.

Lo vell ab barba y cabellera llarga y blanca que confonent sos rissos arrivavan fins á terra. Una vida que moria y un altre que neixia.

Lo vell passava los días y las nits en vetlla goitant los jochs del infant qu' al peu del seu trono jugava á reys y á generals.

Sols alló 'n restava d' una rassa illustre.

D' una rassa quins guerrers ab son crit de combat feren tremolar mil voltas al enemich.

De las antigas maynadas que guarniren torres y murallas, sols ne restavan alguns servidors fidels, vells y xacrosos descendents d' unas quantas generacions de guerrers y guardadors del arca santa de la tradició d' alguns sigles.

Lo nin era rós y blanch. Sa pell semblava satí finisim y sa cabellera formava un march daurat á aquell rostre delicat ahont hi brillejavan dos ulls d' un blau clar, indefinit; com los recorts d' épocas y grandesas que foren, vacilants y febles com 'ls últims esclats de la llantia qu' agonitsa.

Un jorn, lo vell se redressa en son trono y confiant l' infant al mes vell y mes antich dels criats mori envolcallat en son mantell de purpra mormolant un himne guerrer.

II

Lo nin va creixer y ja home abandoná lo poble y lo castell per sempre, enfonzantse en lo bullici de la gran ciutat.

Després va rodolar per la pendent de la vida y prompte miserable de cós y ánima morí, en un recó abandonat, jove encare en la existencia, pero envellit, arruinat y envilit pel vici.

Vehus aquí com acabá una rassa deu vegadas noble ab llinatge de reys é immaculats blasons; quins rublerts quartells testifican heroismes y grandesas que omplan ab sa descripció moltes páginas del gran llibre de la historia.

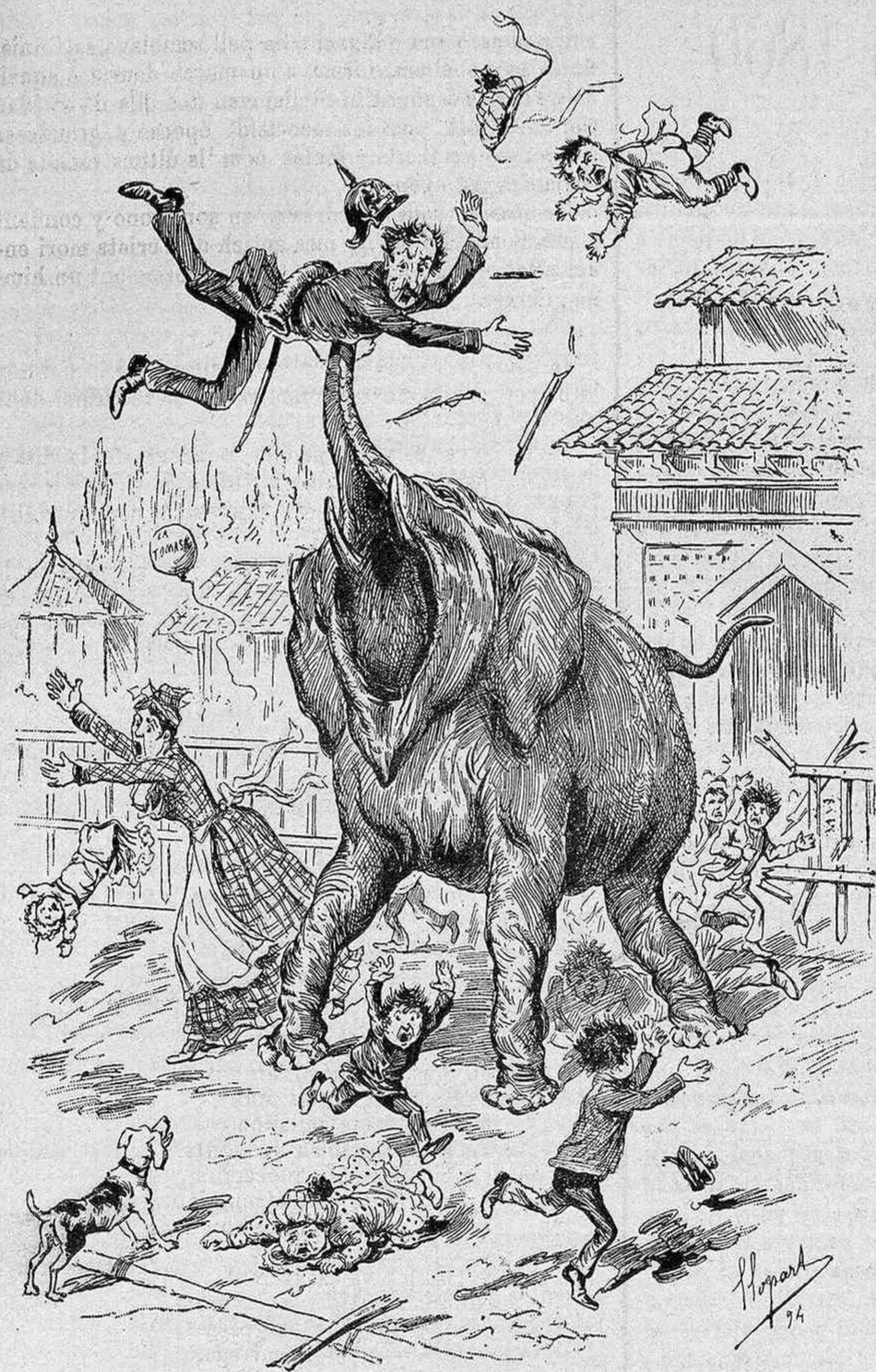
F. DALMASES GIL.

Lo meu nas

Lector, si ab catxassa vas y 'm vols prestá atenció un rato, te faré 'l fidel relato del meu original nas.

Es molt gros com n' hi ha poquets; te la forma d' una pera y crech, lo que 'm desespera, qu' hasta se m' hi fan bolets. Tot just passen las calors ja s' ompla de panallóns; los furats semblan dos fonts y embruto molts mocadors... Quan respiro 's va aixamplant, hi tinch grans continuament... aixó fa riure á la gent y á mi me va exasperant. No puch sortir que per mofa no 'm senti tot d' un plegat: —¡Renoy, que vas carregat! ¡Talment sembla una escarxofa!— Y no falta algún minyó que per als altres fer gracia, no 'm digui, per ma desgracia: —¿Vol que li porti, senyó?— Y crech que si no s' abaixa, al contrari d' aumentá, quan m' anirán á enterrá no 'm cabrá á dintre la caixa. ¡Quina ganga si 'l tenia un dels nostres matutés!... puig sens por de ser sorprés contrabando hi passaria. Solament trovo á faltarihi, per ma desgracia aumentá, que quan me van batejá m' haguessin posat Nassari. Sa grandiositat m' assusta, y 'l día que 'm vingui be me 'l tallo, y vaig al fusté porque m' en fassi un de fusta.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

—¡Ay madre de Deu! ¡Soy mort!

l' esparver bó

FABULA

Esglayat, ja sens alé,
y cap á posta de sol,
un colòm perdut del vol
va fugint del esparvé.

Plegat d' alas, cap-per-vall,
brunz com roch eixint de son a
cau al bosch y, un plí, li dona
dins son tronch, l' amagatall.

No abandona aquell raser,
y quan de la mort del sol
ja mitx mon ne porta dol,
ell somnia l' esparver.

Lo somnia fer, cruel, dur,
com de cor se 'l representa;
la nit passa, la po aumenta,
y 's desperta que 'l sol surt.

Blanchs com borrallóns de neu,
en una branca vehina
y dins níu de ploma fina,
veu als fills del butxí seu.

Y aquell mateix esparver
que tant fer lo perseguía
veu com los acaricia
amorós y joganer.

Y ab tendresa verdadera
los amoixa, 'ls vol besar
ab una finesa, un art,
que no escauhen en cap fera.

—Oh! diu ell, dessota 'l cel
també hi ha esparvers de bé;
aixó es un altre esparvé;
aquest, com jo, no te sel.

Ja estich lliure de perills,—
Y al espay se va llepsar
y l' esparvé 'l va matar...
y va donarlo als seus fills.

E. SOLER DE LAS CASAS.

UNA COSA Ó ALTRA

Lo mon es una comedia:
tothom hi te 'l seu paper,
pro com per *fas* ó per *nefas*
casi ningú agafa 'l seu,
qui ho fa millor, l' espifia,
los més, ho fan malament.
Hi ha qui es un mal atvocat
poguent se un bon sabater;
qui, sent un metje panarra,
fora tot un esmolet;
qui, sent un lladregot tonto,
fora un regidó excelent;
qui, sent un sagristá manso,
fora un gran carrabiner;

qui, sent un general xanfla,
faría bunyols ben fets;
qui, sent un dolent alcalde,
fora bó per cridar peix;
qui, més que orador polítich,
fora bó per criá aucells;
qui, en lloch de funest ministre,
fora un bon xarlatá inglés.

Aixís es que la comedia
surt tant y tant malament;
lo que no resultaría
fent cada hù 'l que sabés fer;
si aixó no pot ser, llavoras
pleguém lo ram y está llest.

RAMÓN BORDAS Y ESTRAGUÉS.

Barcelona en 1860

Per curiositat dels catalans que ab l'acabament tan poch satisfactori que ha tingut la qüestió de Melilla, han quedat, com vulgarment se diu, ab un pam de boca oberta, proporciono las apuntacions y datos que segueixen de l'any 1860, en lo qual tingué lloch la guerra d'Àfrica. Guerra (de serio) que deixá (per fins l'any passat, 1893), honra y gloria per Espanya.

La guerra d'Àfrica era, en 1860, lo que més preocupava als catalans, sempre entusiastas per la patria y disposats á defensar de tota manera l'honor espanyol. Tant va ser aixís que l'interés per tenir noticias del teatro de la guerra continuava creixent de dia en dia y á proporció d'aquellas, adquirían major importància ó anunciaven noves victorias. Los *partes telégrafos* eran buscats ab afany y s'llegían en las plassas, en los cafés y en las funcions públicas en mitj d'estrepitosos vivas.

Tothom va contribuirhi del modo que va poguer: qui ab donatius de desfilas y vendatjes; qui ab diners per vía de suscripcions, y qui ab son mérit natural treballant en benefici dels ferits d'Àfrica ó de las viudas dels voluntaris morts en campanya.

Lo dematí del 7 de Febrer va comensá á corre la noticia de que la bandera espanyola ondejava á Tetuán, y la ciutat en pes ho celebrá ab un entusiasme may vist en nostre temps, improvisant adornos, iluminacions y demostracions de totes clases. Los estudiants, fent fatxada d'un noble patriotisme, van recorre 'ls carrers ab músicas y banderas y disposaren tres días d'alegres y animats festejos; se cantá un *Te-Deum* en la Mercé per disposició de la Junta de Senyoras, y un altre en la Catedral en virtut del acort pres pel Ajuntament.

Lo día 2 d'Abril una sublevació carlista perturbá la marxa de las cosas per alguns días, causant la indignació dels bons patricis, pero ben prompte va ser sofocada gracias á l'activitat del capitá general Dulce y als esforços de tots los ciutadans honorats.

Més tart se notificá com á cert la pau ab los marrochs, quedant vencedors los espanyols, y llavors va ser quan los barcelonins demostraren més que may sa gran

satisfacció y alegría per la victoria guanyada.

La tornada dels voluntaris catalans que tant valerosament se van portar en Àfrica, motivaren dias de gloria á Barcelona; l'arribada del valent general reusenç D. Joan Prim o mplí de goig lo cor del poble catalá, y aviat la entrada y estada per uns quants días de la reyna D.ª Isabel II acabá per completar un any ab verdader entusiasme nacional.

Entreiant, apenas se treballava en altra cosa qu'en preparatius de festejos, ara per rebre als uns, després per rebre als altres, considerant que tots eran mereixedors dels obse-

quis que se 'ls feya, puig que tots s'havían portat be en la empresa patriótica que tant bons resultats nos donava. Los festejos que s'emportaren la palma foren: la romeria de Montserrat y la funció Marítima disposada per la Diputació; va ser molt notable també la funció dels Camps Elíseos, y especialment la il·luminació de la Rambla y passeig de Gracia, pagada per l'Ajuntament. També foren dignes de mencionarse, entre lo molt y bo que 's presentá, lo preciós obelisch del Institut Agrícola, la decoració é il·luminació del palau de la Diputació, Casas Consistorials, Lloja, Liceo, Caixa d'Ahorros, Crèdit Catalá, Banch de Barcelona, cuartel de la Dressana, Café Espanyol y altres. Varios carrers van apareixe ben adornats y en tots los ánguls d'aquesta notable capital reyná, durant aquells memorables días, un ordre admirable que feya molt honor al poble catalá.

Durant aquets temps molta gent de fora va venir á visitar la comptal ciutat, y al venir la reyna nos honraren ab sa presencia los Srs. President del Consell de ministres y 'ls ministres d'Estat y Foment, l'Embaixador de Fransa, l'Encarregat dels negocis de Rusia, varias eminencias literarias y artísticas, l'Arquebisbe de Tarragona y 'ls Bisbes de Lleyda, Girona, Vich, Tortosa y Seo d'Urgell, com també comissions dels Ajuntaments de las principals poblacions del Primpcepat.

FETXAS NOTABLES

1 de Janer.—Declaració de soldats per la quinta de cinquanta mil homes.

26 de Janer.—S'embarcan per Àfrica quatre companyias de voluntaris catalans.

7 de Febrer.—Se te noticia de la presa de Tetuán.

27 de Mars.—Se sab qu'Espanya ha firmat la pau ab l'Imperi Marroquí.

2 d'Abril.—Sublevació carlista per lo general Ortega.

12 d'Abril.—Fusellament del general Ortega.

3 de Maig.—Tornada dels voluntaris catalans.

10 de Maig.—Arrivan d'Àfrica los voluntaris ferits.

16 de Juriol.—Arrivan de Tetuán los restos del malhaurat general Rios.

8 de Setembre.—Entrada del general Prim.

21 de Setembre.—Entrada d'Isabel II ab sa Real familia y la Cort.

23 de Setembre.—Gran Besamanos en lo qual la reyna se presentá cenyint la corona comptal.

2 d'Octubre.—La reyna presideix la gran cabalgata representant la entrada de Colón.

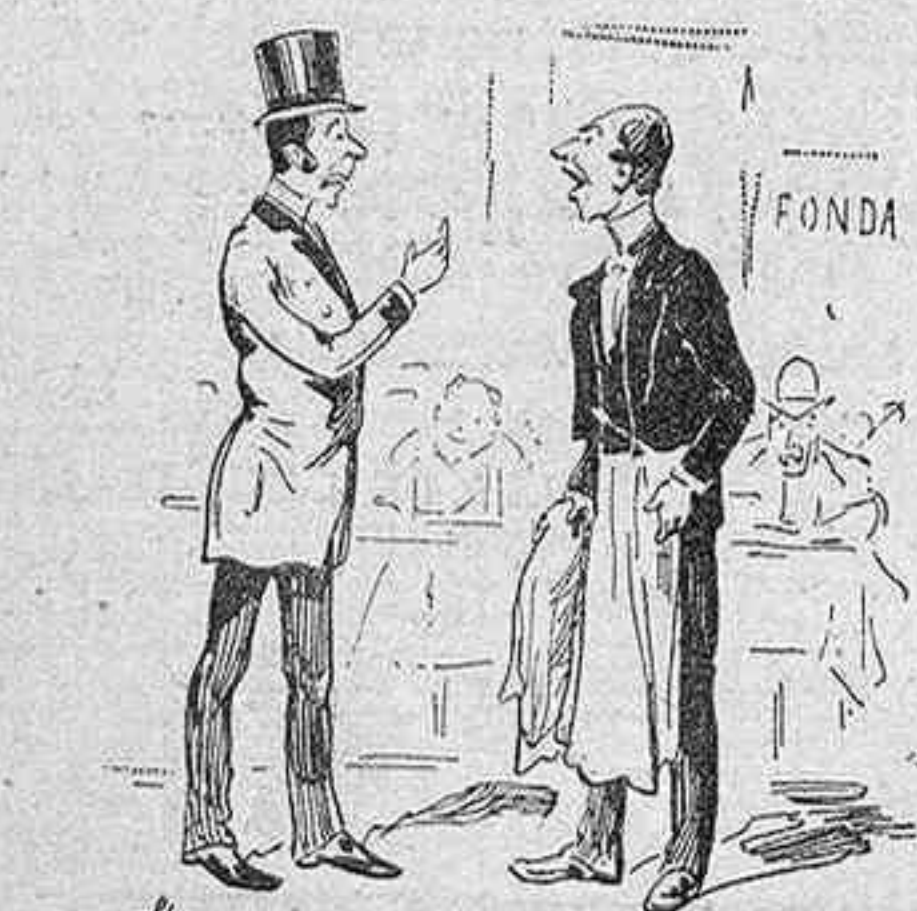
4 d'Octubre.—La reyna inaugura l'Ensanxe.

5 d'Octubre.—Despedida de la Real familia.

Ab lo que deixo anotat clarament pot veures la diferencia qu'en Barcelona va de l'any 1860 al 1893 referent á la guerra ab los moros, si pot dirse guerra de lo que ha tingut lloch á Melilla.

L'únich que l'any passat recordava al any 1860 era l'entusiasme dels belichs catalans; son amor á la patria, demostrat de sobras ab donatius de tota classe de cosas, ab suscripcions per diners y ab las ganas, alguns d'ells, de formar companyias de voluntaris per anar al moro y defensar l'honor espanyol de la mateixa manera que ho varen fer al mando del general Prim los may prou alabats valents de l'any 1860.

L'AVI DE A. ROSSELL.

—Quan ne fan pagá cada mes fer la vida á un gós?
—Tres pessetas.
—¿Donchs, ja pot portá menjar; tingui la meva tarjeta: Pau Ghos.

(STECCHETTI.)

VOLGUÍ sortir de la fanguera indigna
ahont ma joventut vares llensar;
al rostre t' escupí ab una paraula...
y en odi mon amor va transformar.

Mes avuy ha tornat la primavera,
y en son ambient dolsos perfums hi ha;
y la vida batent de nou las alas
desperta 'l cor que va dormirs fa un any.

Avuy de tos petòns y tas promesas
lo dolç recort per mon conhort renaix
y mirant lo coixí ahont reposavas,
lo rastre hi veig encare de ton cap.

Sento l' ànima meva que s' agita
y es l' odi 'l que 't mereixes y 'l que 'm plau,
odiarte es mon desitj... mes ets tan bella
qu' aburrinte, 't recordo ab amor gran.

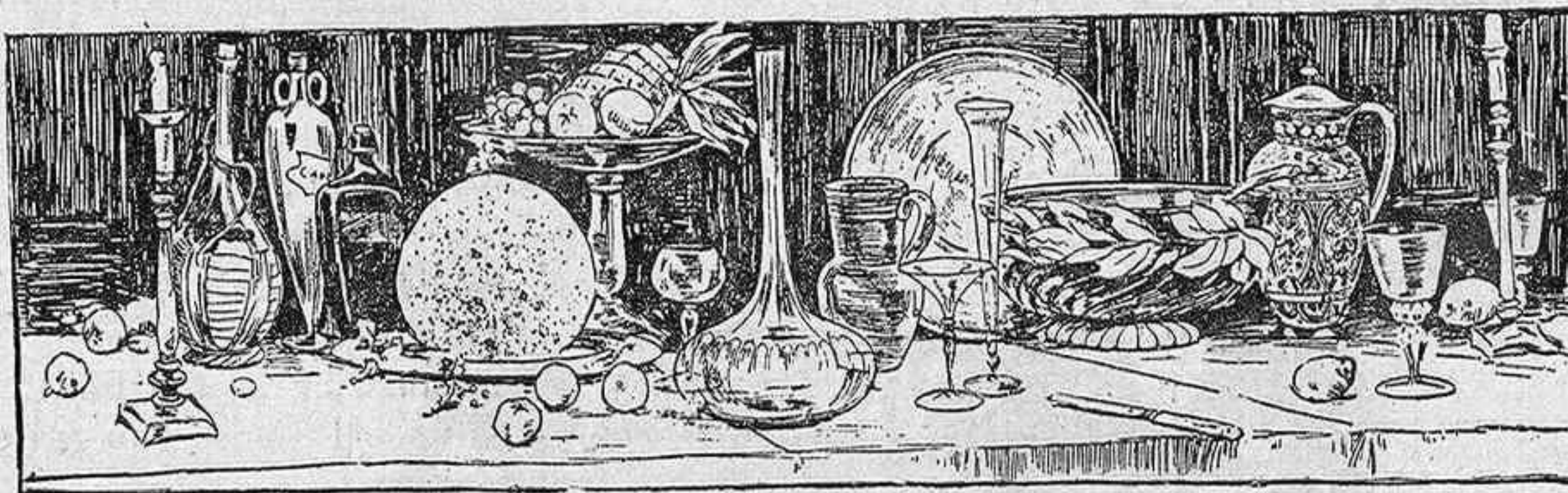
Torna á mí, donchs, y qu' en l' oblit se perdin
la gloria y la virtut; jo vull gosar...
vull, odiante, apurar ton dolç veneno;
torna y no 't moguis mes de mon costat!

FRANCISCO XAVIER GODÓ.

6 Janer 1894.

Si no me n' hi vaig jo á veure lo Sultan, aquest Martinez
'ns deixarà pobres y tontos.

1893=1894

M' han dit, no se si es vritat
qu' ahi l' any 3 y l' any 4
van trobarse y 's van batre
quedant lo 3 derrotat.

Tot va venir per un punt,
mes ben dit, per una coma;
varen comensar fent broma,
y á l' últim... un de difunt.

Donchs, sí; l' any 93
que tenia 'l genit fort,
diuhen que va dir:—«La sort
es dels tontos, y no més.

«Jo he sigut molt desgraciat,
com soch sabí, no es estrany;
fan corre qu' he causat dany.
No m' han entés, la vritat.

«Jo sols he dat emocións,
y ab valor y bona manya
he fet que de nostra Espanya
ne parlessin las nacións.

«Si he fet mal, tot se concilia,
pues de la Bella Chiquita

fins á la gran dinamita
¡quin' honra per la familiar!»

A lo qual va contestà
l' any 4 ab certa ironia:
«—¡Ara vegi! ¡quí ho diria!
Ja 's veu qu' ets un tuno, ja.

«Los honors de que fas mérit
te 'ls regalo, son ben teus,
no gasto honors de tants... preus...
no vuy tenir tant de crédit.

«Tu ets de la colla d' aquells
que ab cap fret y de suptada
pegan una punyalada
tant sols porque 's parli d' ells.

«Tú 't creyas que semblant mal
podrías alcansar gloria
y fins figurá en l' historia...
en l' historia... natural?

«Si aquest era ton anhel;
si aquest era ton afany,
creume, noy, qu' ets l' únich any
qu' has complert en tot, al pel.

«Tant per la mar com per terra
has sembrat miseria y dol;
no hi ha ni un poble espanyol
que no 's dolgui de la guerra.

«En fi, vaja, ets un perdut,
ets un any pocavergonya
que tot pintant la cigonya
'ns has robat la salut.»

Al sentirse així insultat
s' han embestit los dos anys,
y entre forts crits y reganys
s' han donat tal estofat
que fins just la mitja nit
de Desembre y trenta-hú
no ha pogut desfer ningú
quedantne l' any 3, rendit

Si 'l 4 farà com l' altre
no ho sé pas; lo que sí sé
es que des l' hù de Jané
governa 'l Noranta quatre.

LLUIS MILLÀ.

A trench de auba

Aném al bosch, vida mía;
esperança del meu cor!
Anemhi, que al naixe 'l día
allí tot respira amor.

La nit, m' aymía, ja arruga
los plechs de son negre vel
y la lluna s' aixapluga
poch á poch dintre del cel.

De l' auba la llum primera
per l' horissó 's va vessant
y ab sa besada encisera
tot quant toca va daurant.

Aném al bosch; tot convida
á gosar ditxa sens fi.
La ventura de la vida
l' enclou tota un bell matí.

Sentats en la frasca molça,
á ran d' un timó florit,
mon cor, á ta ullada dolça,
¡cóm voldrá fugir del pit!

Des d' allí veurém gronxarse
las espigas en lo camp
y las áus balandrejarse
damunt del frondós brancám.

Sentirém las trovas bellas
que al vent dona 'l russinyol,
y formant chor ab aquellas
los murmulls del aygarol.

Si en lo cim del turó, nota
lo teu cor gens malestar,
á la font de baix la clota
anirém á refrescar.

Y lo doll cristallí d' ella,
que s' estén regaró avall,
per tas galdas de rosella
servira de viu mirall.

Després, ab la petja llesta,
trepant marges á desdir,
cercarém flor de ginesta
per l' altar del monastir.

Y d' espígols y verbenas
guarniré petús pomells
per engalanar las trenas
dels teus sedosos cabells.

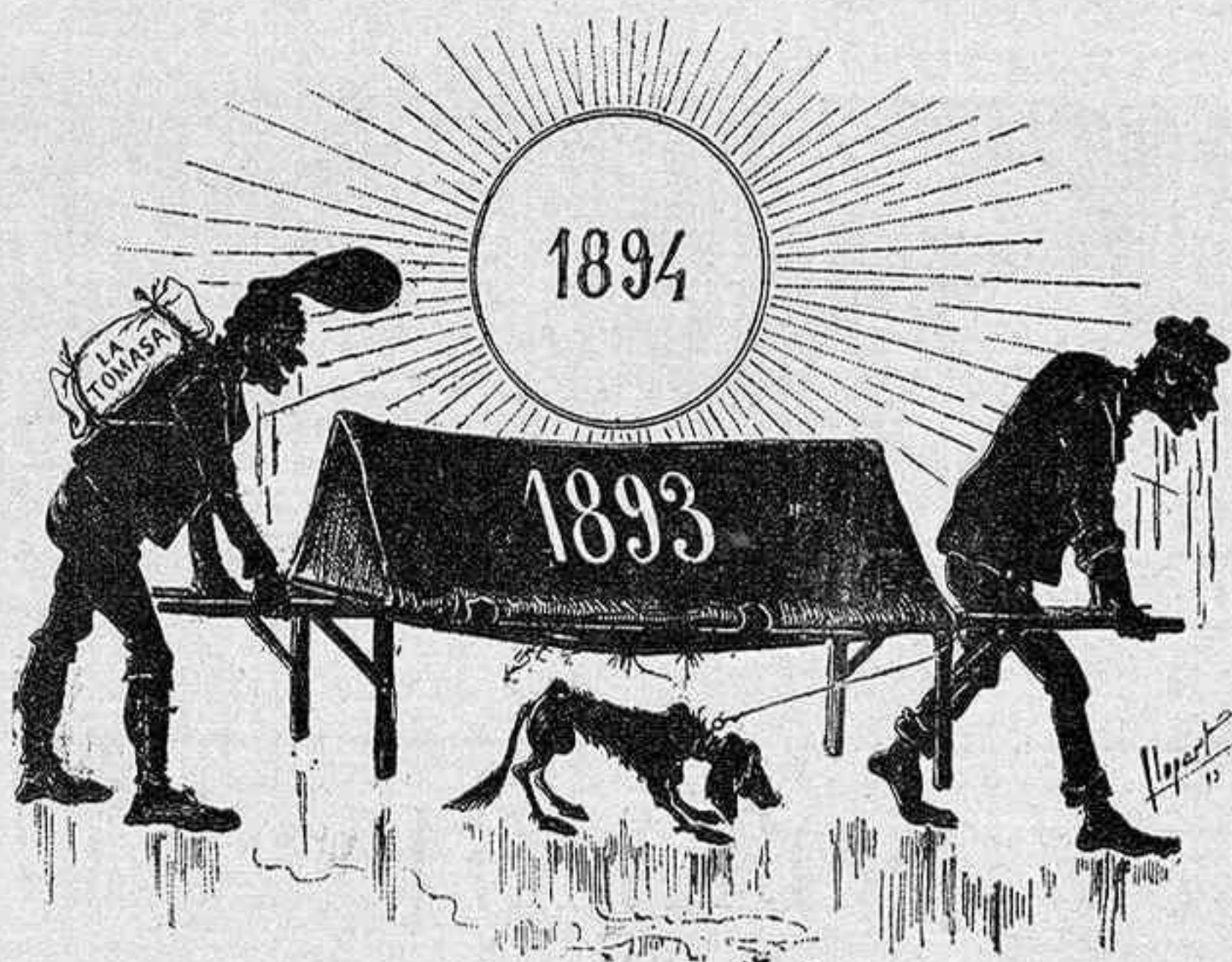
Vina, donchs, ma dolça aymada,
vina al bosch, que ab ton encís,
de l' erm y de la enramada
tu 'n farás un Paradis.

Sols, allí podrém, sens treva,
omplenar de ditxa 'ls cors,
y serás la reyna meva
y la reyna de las flors.

A redós de l' eura bella
que allí creix formant dosé,
baix, baixet, á cau d' orella,
—¡Quánt t' estimo!—jo 't diré.

Y al instant que 'l rey del día
midi d' un cop d' ull lo mon,
foll d' amor, ¡oh vida mía!
sellaré ab un bes ton front.

J. GIMFERRER.

—Jepet, pesa molt.
—Es que té molts pecats.

LITOGRAFIA BARCELONESA
DE

RAMÓN ESTANY

—5, SANT RAMÓN, 5.—Barcelona—

En dit establiment se fan, á preus reduhidíssims y ab la major promptitut, tota classe de impresos com son tarjetas, facturas, memorandums, sobres, membrets etc., etc.

També se trovará un assortit inmens de cromos, propis pera anuncis industrials, menús, programas, etc., etc.

Gran especialitat en carnets pera reunions y Societats.

